

ARCHY

4.

ZJEVENÍ PŘESVATÉ PANNY NA HOŘE LA SALETTSKÉ

19. ZÁŘÍ 1846.

PODLE SEPSÁNÍ MELANIE KALVATOVÉ,
PASAČKY LA SALETTSKÉ.

*Nuže, moje dítky, zvěstujte
to všemu lidu mému !*

I.

Dne 18. září, v předvečer svatého Zjevení Svaté Panny, samotna po svém obyčeji, hlídala jsem čtyři krávy svých pánů. K jedenácté hodině jsem zpozorovala, jak ke mně přichází malý chlapec. Polekala jsem se při tomto pohledu, neboť se mi zdálo, že přece všichni lidé vědí, jak utíkám před jakoukoli společností. Toto dítě se ke mně přiblížilo a pravilo mi: »Malá, půjdu s tebou, jsem také z Corpsu«. Na tato slova moje špatná povaha se brzy projevila, a učinivši několik kroků vzad, pravila jsem mu: »Nechci nikoho, chci zůstat sama«. Potom jsem se vzdalovala, avšak toto dítě mne následovalo, řkouc ke mně: »Jdi, nech mne být s tebou, můj hospodář mi řekl, abych pásł

své krávy s tvými; jsem z Corpsu«. — Já se vzdálila od něho dávajíc mu znamení, že nechci nikoho, a vzdálivši se, posadila jsem se na trávník. Tam jsem hovořila s kvítečky dobrotivého Boha. — Za chvíli se ohlédnu za sebe a spatřím Maksimina, an sedí hned za mnou. Řekl mi ihned: »Nech mne u sebe, budu velmi hodný«. — Avšak moje špatná povaha neposlouchala důvodů. Vstala jsem kvapně a utekla poněkud dále, aniž jsem co řekla, a jala jsem si opět hrát s kvítky dobrotivého Boha. Za chvílenku pak Maksimin zase přišel a povídá, že bude hodný, že nebude mluvit, že je mu samotnému smutno a že jeho hospodář ho poslal za mnou, atd... Tentokráte jsem se nad ním slitovala, dovolila jsem mu, aby si sedl, a já jsem se dále obírala kvítečky dobrotivého Boha. — Maksimin dlouho nemeškal, brzy přerušil mlčení a dal se do smíchu; (myslím, že si ze mne tropil šašky); podívám se na něho a on mi praví: »Dělejme něco veselého, hrejme si nějak«. Neodpověděla jsem mu nic, neboť jsem byla tak nevědomá, že jsem nijak nechápala, jak si může někdo s někým hrát; bylať jsem povždy sama. Bavila jsem se pro sebe květinkami, a Maksimin, přiblíživ se až ke mně, jen se smál, říkáje mi, že květiny nemají uši, aby mne slyšely a že si musíme hrát spolu. Ale neměla

jsem žádné náchylnosti ke hře, kterou mi navrhoval. Přece však dala jsem se s ním do řeči, i povídal mi, že těch deset dní, které musí zůstat u svého hospodáře, brzy uběhne, a že potom odejde do Corpsu k svému otci, atd. — Zatím co mi povídal, zalehl k nám zvuk zvonku z La Saletty; bylo to Anděl Páně; pokynula jsem Maksiminovi, aby pozdvihl svou duši k Bohu. Smekl a zachoval na chvíli mlčení. Potom jsem mu řekla: »Obědval bys?« — Ano«, pravil mi, »pojďme«. Posadili jsme se; vyndala jsem z mošny zásoby, které mi dali moji hospodáři, a po svém zvyku, dříve než jsem nakrojila bochánek, špičkou nože pokřižovala jsem chléb a uprostřed jsem vykrojila dírečku, říkajíc: Ďábel-li tam, ať vyjde, a Pán Bůh-li tam, ať zůstane«, a honem, honem jsem zase díрку přikryla. Maksimin propukl v nehorázný smích a kopl mi do chleba, který mi vypadl z rukou, skutálel se až dolů s hory a ztratil se. — Měla jsem ještě jiný kus chleba, ten jsme snědli společně; potom jsme si hráli; pak dovtípivši se, že Maksimin má ještě hlad, označila jsem mu místo hory, pokryté malými plody. Vyzvala jsem ho, aby se jich šel najíst, což ihned učinil; najedl se a přinesl jich ještě plný klobouk. Večer jsme spolu sestoupili s hory a slíbili jsme si, že budeme zase pásti krávy spo-

lečně. — Nazitří, 19. září, shledávám se na cestě s Maksiminem; vystupujeme společně na horu. Poznala jsem, že Maksimin je velmi dobrý, velmi prostý a že rád mluví o tom, o čem chci mluvit; byl také velmi povolný, nelpěl na svém mínění; jenže byl trochu zvědavý, neboť když jsem se od něho vzdalovala, jakmile spatřil, že jsem se zastavila, vždy rychle přiběhl, aby viděl, co dělám, aby slyšel, co rozprávím s kvítky dobrotivého Boha; a nepřišel-li včas, ptal se mne, co jsem povídala. Maksimin mi řekl, abych ho naučila nějaké hře. Ráno zatím již bylo pokročilo; řekla jsem mu, aby natrhal kvítí, že postavíme »Ráj«. — Dali jsme se oba do díla; měli jsme brzy hezkou hromádku kvítek rozmanitých barev. Bylo slyšet Anděl Páně ze vsi, neboť nebe bylo krásné, mračen nebylo. Když jsme pověděli Pánu Bohu, co jsme uměli, řekla jsem Maksiminovi, že třeba zavést krávy na plošinku poblíž rokliny, tam že bude kamení na stavbu »Ráje«. Zahnali jsme krávy na označené místo a pak jsme trochu poobědvali; potom jsme se jali snášet kameny a budovat si domeček, který se skládal z přízemí, jež bylo, jak jsme si říkali, příbytkem naším, a pak z poschodí nad ním, které bylo podle nás »Rájem«. — Toto poschodí bylo celé vykrášleno květinami rozmanitých ba-

rev, jejichž korunky visely přes okraje na svých stoncích. Tento »Ráj« byl pokryt jediným a širokým kamenem, který jsme ještě pokryli květinami; zavěsili jsme také kolem dokola věnečky. Když »Ráj« byl dostavěn, dívali jsme se naň; spánek nás přepadl; vzdálili jsme se odtud asi na dva kroky a usnuli jsme na trávníku. — Krásná Paní sedá si na náš »Ráj« aniž jej shroutila.

II.

Probudivši se a nevidouc našich krav, zavolala jsem Maksimina a vylezla jsem na malý pahrbek. Uzřevši, že naše krávy klidně leží, zase jsem odtamtud sestupovala, kdežto Maksimin vystupoval. A tu pojednou jsem spatřila krásné světlo, nad slunce skvělejší, a sotva jsem mohla vyřknouti tato slova: »Maksimine, vidíš tam dole? Ach, můj Bože!« Zároveň jsem upustila hůl, kterou jsem měla v ruce. Nevím ani, co rozkošného dalo se ve mně v této chvíli, avšak cítila jsem se přitahována, cítila jsem velikou úctuplnou lásky, a moje srdce bylo by rádo běželo rychleji než já. — Patřila jsem velmi upřeně na toto světlo nepohnutě stojící, a tu jako by se bylo otevřelo, a já spatřila ještě jiné světlo, mnohem skvělejší, které se pohybovalo, a v tomto světle Překrásnou

Paní, sedící na našem »Ráji« a mající hlavu ve svých rukou. Tato Krásná Paní povstala, skřížila skrovně své ruce a patříc na nás, pravila k nám: — »Přistupte, moje dítky, nebojte se; jsem zde, abych vám zvěštovala velkou novinu«. Puzena těmito sladkými a libeznými slovy, přiletěla jsem až k ní, a mé srdce bylo by se rádo k ní přitisklo navždy. Když jsem přišla blízko, blizounko ke Krásné Paní, před ní, k její pravici, tu začíná mluvit, a zároveň také začínají stékati slzy z jejích krásných očí: — »Nebude-li se chtít lid můj podrobiti, budu nucena upustiti ruku svého Syna. Jest tak těžká a tolik váží, že ji nemohu již udržeti. Po celý čas co se pro vás lidi natrpím! Chci-li, aby můj Syn vás neopouštěl, jest mi prositi ho bez ustání. A vy lidé toho nedbáte. Marně budete se modliti, marně něco dělati, nikdy neodměníte muk, která jsem za vás lidi podstoupila. — Dal jsem vám šest dní k práci, sedmý jsem si vyhradil, a nechcete mi ho dopřát. Právě to činí tak těžkou ruku mého Syna. — Ti, kteří jezdí s kárami a povozy, nedovedou promluvit, aby nepřimísili do toho Jméno mého Syna. Toť dvě věci, které činí tak těžkou ruku mého Syna. Zkazí-li se žeň, jen vy lidé jste příčinou. — Ukázala jsem vám to minulého roku na zemských jablkách; nedbali jste toho; právě

naopak, když jste nalézali zkažená, kleli jste a brali nadarmo Jméno mého Syna. Budou se i dále kaziti a o Vánocích už jich nebude«. — Zde pokoušela jsem se v mysli vyložití si slovo: zemská jablka. Domnívala jsem se, že to znamená jablka. Krásná a dobrá Paní uhadujíc mou myšlenku, ujala se zase slova: — »Vy mi nerozumíte, mé dítky? Řeknu vám to tedy jinak«. — Překlad: do frančiny je takovýto: — »Zkazili se žeň, je to jen vinou vás lidí; ukázala jsem vám to minulého roku na zemčatech, a vy jste toho nedbali; ba naopak, když jste nacházeli zkažená, kleli jste a brali nadarmo Jméno mého Syna. Budou se i dále kazit, a o Vánocích už jich nebude. — Máte-li obilí, netřeba ho rozsévat. — Vše, co zasejete, zvířata sežerou; a co vzejde, rozpadne se v prach, až budete mlátit. Nastane veliký hlad. Dříve než hlad přijde, malé dítky pod sedm let budou dostávatí třesení a budou umíratí v náruči těch, kteří je budou chovati; osatní budou se káti hladem. Ořechy se zkazí; hrozny shnijou«. — Zde Krásná Paní, která mne uchvacovala, na chvílku se odmlčela; viděla jsem však, že i nadále, jako by mluvila, pohybovala spanile svými roztomilými rty. To Maksimin přijímal tehdy své Tajemství. Potom se Přesvatá Panna obrátila na mne a promlouvajíc ke mně svě-

řila mi Tajemství ve frančině. Toto Tajemství podávám zde úplně a tak, jak mi je dala.

III.

»Melanie, co ti hodlám teď říci, nebude tajemstvím navždy; budeš je moci uveřejniti roku 1858.— Kněží, sluhové mého Syna, kněží svým špatným životem, veškerou svou neuctivostí a svou bezbožností v slavení svatých tajemství, láskou k penězům, láskou k poctám a rozkošem, kněží stali se stokami nečistoty. Ano, kněží volají o pomstu, a pomsta visí nad jejich hlavami. Běda kněžím a osobám Bohu zasvěceným, které svou zpronevěrou a svým špatným životem křížují znovu mého Syna! Hříchové osob Bohu zasvěcených křičí k Nebi a svolávají pomstu; a hle, kterak pomsta za jejich dveřmi, neboť nelze již nikoho nalézt, kdo by snažně prosil za milosrdenství a odpuštění pro lid; není již duší šlechtných: není již nikoho, kdo by byl hoden obětovati Beránka bez poskvrny Věčnému ve prospěch světa. — Bůh hodlá uhoditi způsobem bez příkladu. — Běda obyvatelům země! Bůh hodlá vyčerpati svůj hněv, a nikomu nebude možno vyhnouti se tolika spojeným zlům. — Hlavy, vůdcové lidu Božího, zanedbali modlitbu a pokání a démon zatemnil jejich inte-

ligence; stali se těmi bludnými hvězdami, jež starý ďábel strhne svým ohonem, aby je přivedl v záhubu. — Bůh dovolí starému tomu hadovi, aby vrhl rozbroj mezi panující ve všech společnostech a ve všech rodinách. Lidé budou trpěti mukami fysickými i mravními; Bůh ponechá lidi sobě samým a pošle tresty, jež budou po sobě následovati déle než třicet pět let. — Společnost ocitla se v předvečer nejstrašnějších a největších událostí; třeba očekávati, že bude vládnouti prut železný a že se bude píti kalich hněvu Božího. — Necht' náměstek mého Syna, Svrchovaný Velekněz Pius IX., nevychází již z Říma po roku 1859; ale ať je pevný, stálý a statečný, ať bojuje zbraněmi víry a lásky; budu s ním. — Necht' nedůvěřuje Napoleonovi; jeho srdce je dvojaké, a když bude chtít býti zároveň papežem a císařem, Bůh se brzy od něho vzdálí; onť jest tím orlem, jenž chtěje se stále výš a výše vznášeti, padne na meč, jímž si chtěl posloužiti, aby přiměl národy k svému zvýšení. Italie bude potrestána za svou touhu, aby se sebe strásla jho Pána Pánů; zároveň bude vydána na pospas válce; krev poteče na všech stranách; chrámy budou zavírány nebo zneuctívány; kněží, řeholníci budou vyháněni; budou je zabíjeti a smrt jejich bude ukrutná. Mnozí opustí víru a počet kněží a ře-

holníků, kteří se odloučí od pravého náboženství, bude veliký; mezi těmito osobami vyskytovati se budou i biskupové. — Necht' papež se má na pozoru před strůjci zázraků; neboť čas přichází, že zázraky nejúžasnější se budou dít na zemi i v povětří. — Roku 1864 Lucifer a veliký počet démonův budou puštěni z pekelných řetězů; ponenáhlu vyhubí víru, dokonce i v osobách Bohu zasvěcených; oslepí je takovým způsobem, že jen s výjimkou obzvláštní milosti tyto osoby přijmou ducha těchto andělů zlých. Mnohé řeholní domy úplně ztratí víru a ztratí mnoho duší. — Špatné knihy hojně se rozplemení na zemi, a duchové temnot rozšíří všude obecnou ochablost a nedbalost ve všem, co se týká služby Boží; budou míti neobyčejně velikou moc nad přírodou; budou chrámy, kde se bude sloužiti těmto duchům. — Osoby budou přenášeny s místa na místo těmito zlými duchy, ba i kněží, protože nebudou vedeni dobrým duchem Evangelia, jenž jest duchem pokory, lásky a horlivosti pro slávu Boží. Lidé budou z mrtvých křísiti mrtvé a spravedlivé (totiž, že tito mrtví vezmou na sebe podobu duší spravedlivých, které žily na zemi, aby lidé lépe byli svedeni; tito tak řečení vzkříšení mrtví, kteří nebudou ničím jiným než demony v jejich podobách, budou kázat jiné evange-

lium, protivné Evangeliu pravého Ježíše Krista, popírajíce existenci nebe) a jednak i duše odsouzených. Všechny tyto duše budou se jeviti jakoby spojeny se svými těly. Na všech místech vyskytnou se zázraky neobyčejné, protože pravá víra shasne a falešné světlo ozáří svět. Běda knížatům Církve, jež nebudou zaměstnána ničím než hromaděním bohatství na bohatství, chráněním a zabezpečováním své autority a panováním s pýchou. — Náměstků mého Syna bude mnoho trpěti, protože na jistý čas Církvev bude vydána velikým pronásledováním; to bude čas temnot; Církvev bude zakoušeti děsnou křisí. — Poněvadž svaté víry Boží bude zapomenuto, každý jednotlivec bude chtíti sama sebe vésti a býti vyšším než jemu podobní. Vrchnosti občanské i církevní budou vyhlazeny; každý řád a každá spravedlnost budou nohama pošlapány; neuvidí se leda vraždy, nenávisť, žehravost, nepřízeň, lež a nepořádek, bez lásky k vlasti a k rodině. — Svatý Otec velice bude trpěti. Budu s ním až do konce, abych přijímala jeho oběť. — Zlí pokusí se několikráte o jeho život aniž budou moci ukrátkati jeho věku; avšak ani on, ani jeho nástupce, jenž nebude dlouho panovati, neuvidí triumfu Církve Boží. — Občanské vlády budou míti všechny týž úmysl, totiž zrušiti a vy-

hladiti jakýkoli náboženský princip, aby ustoupil materialismu, atheismu, spiritismu a všem druhům neřestí. — Roku 1865 uvidí se spuštění na místech svatých; v klášteřích květiny Církve zetlí a shnijí, a démon učiní se jakoby králem srdcí. Ti, kdož jsou v cele řeholních obcí, nechť jsou ostražiti vůči osobám, jež jest jim přijímati, protože démon použije veškeré své zloby, aby uvedl do řádů duchovních osoby oddané hříchu, neboť nezřízenosti a láska k rozkošem tělesným budou rozšířeny po veškeré zemi. — Francie, Italie, Španělsko a Anglie octnou se ve válce. Krev poteče ulicemi. Francouz bude bojovat s Francouzem, Vlach s Vlachem. Nato nastane válka všeobecná, jež bude hrozná. Na jistý čas Bůh nebude již pamatovat ani na Francii, ani na Italii, protože Evangelium Ježíše Krista nebude již známo. Zlí rozvinou a napnou veškerou svou zlobu; lidé budou se zabíjeti, budou se vzájemně vražditi až do domů. — Na první ránu jeho meče, drtícího jako blesk, hory a celá příroda třásti se budou hrůzou, protože zlořády a zločiny lidí proniknou klenbu nebes. Paříž bude sežehnuta a Marseille pohlcena; mnoho velkých měst bude spáleno a propadne se zemětřesením; bude se zdáti, že vše je ztraceno; všude se uvidí vražedníci; bude slyšán jen třeskot zbraní a pro-

klínání. Spravedliví mnoho budou trpěti; jejich modlitby, jejich pokání a jejich slzy vystoupí až k nebi, a veškeren lid Boží volati bude za odpuštění a slitování a bude mne žádati za podporu a přimluvu. A tu Ježíš Kristus zvláštním činem své spravedlnosti a svého milosrdenství k spravedlivým rozkáže svým andělům, aby všichni jeho nepřátelé byli vydáni na smrt. Náhle pronásledovatelé Církve Ježíše Krista a všichni lidé oddaní hříchu zahynou, a země se promění jakoby v poušť. Tehdy nastane pokoj, smír Boha s lidmi; Ježíši Kristu bude se sloužiti, Jemu se budou klaněti a jej oslavovati; láska bliženská všude pokvete. Noví králové budou pravou rukou svaté Církve, jež bude silná, pokorná, zbožná, chudá, horlivá a napodobitelka ctností Ježíše Krista. Evangelium se bude kázati všude, a lidé budou činiti veliké pokroky u víře, protože bude jednota mezi dělníky Ježíše Krista a poněvadž lidé budou žíti v bázni Boží. — Tento pokoj mezi lidmi nebude dlouhý; následkem dvaceti pěti let hojných žní zapome ne se, že hříchové lidí jsou příčinou všech trestů, jež přicházejí na zemi. — Jakýsi předchůdce Antikristův se svými vojsky z mnohých národů bude bojovati proti pravému Kristu, jedinému Spasiteli světa; proleje mnoho krve a bude chtít vyhladit kult Boží, aby

jeho považovali za Boha. — Země bude zasažena ranami všeho druhu, (kromě moru a hladu, jež budou hlavními); budou války až k poslední válce, jež tehdy bude vedena deseti králi Antikristovými, králi, kteří budou míti týž úmysl a budou samojedinými panovníky světa. Dříve než toto nastane, bude jakýsi nepravý, lichý pokoj na světě; nebude se mysliti na nic, než jak by se lidé bavili. Zlí oddají se všem druhům hříchů; avšak dítky Církve svaté, dítky víry, moji praví následovníci, růsti budou v lásce Boží a v ctnostech, jež mi jsou nejdražšími. Šťastné duše pokorné, vedené Duchem Svatým! Budu bojovati s nimi, až dojdou v náplň věku. — Příroda svolává pomstu na lidi a tetelí se hrůzou v očekávání toho, co má nastati na zemi poskvrněné zločiny. — Třeste se, země a vy, kteří skládáte sliby k službě Ježíše Krista a kteří v nitru sami sebe uctíváte a sobě samým se klaníte, třeste se! Neboť Bůh hodlá vás vydati svému nepříteli, protože místa svatá jsou porušena; četné kláštery nejsou již domy Božími, nýbrž pastvou Asmodeovou a jeho (věrných). — A právě v tom čase zrodí se Antikrist z řeholnice hebrejské, z falešné panny, jež bude spojena se starým hadem, mistrem nečistoty; jeho otcem bude biskup. Hned při narození vychrlí rouhání, zuby bu-

de míti; jedním slovem, bude to vtělený d'ábel; vy-
razí v strašné křiky, zázraky bude konati. Bude se
živiti pouze nečistotami. Bude míti bratry, kteří, ač-
koli nebudou jako on vtělení démonové, budou dět-
mi zla; ve dvanácti letech vyznamenají se skvělý-
mi vítězstvími, jež vybojují; brzy každý z nich octne
se v čele armád a budou provázeni legiemi pekla.
— Roční počasí se změní; země nebude roditi než
špatné plody, hvězdy ztratí svůj pravidelný kolo-
běh, měsíc bude odrážeti jen bledé červenavé svět-
lo; voda a oheň způsobí v globu země křečovitě po-
hyby a hrozná zemětřesení, která pohltnou hory, města
(atd.) — Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikris-
tovým. — Démoni vzduchu s Antikristem veliké zá-
zraky budou konati na zemi i v povětří, a lidé se
budou kaziti čím dál tím více. Bůh bude pečovati
o své věrné služebníky a o lidi dobré vůle. Evan-
gelium bude se kázati všude a všecken lid a všichni
národové budou míti známost Pravdy. — Posílám
naléhavé vyzvání zemi. Volám právě učedníky Bo-
ha živého a panujícího na nebesích. Volám právě
následovníky Krista, učiněného člověkem, jediného
a pravého Spasitele lidí. Volám své děti, mně upří-
mně a nábožně oddané, ty, kteří se mi věnovali, a-
bych je vedla k svému božskému Synu, ty, jež tak-

řka nesu ve své náručí, ty, kteří žili mým duchem. A konečně volám ty apoštoly posledních dob, věrné učedníky Ježíše Krista, kteří žili pohrdajíce světem a sebou samými, v chudobě a v pokoře, v opovržení a v mlčení, v modlitbě a v umrtvování, v čistotě a ve sjednocení s Bohem, v utrpení a světu neznámí. Je čas, aby vyšli, aby světlem naplnili zemi. Jděte a ukažte se jako moje milované děti; jsem s vámi a ve vás, bude-li jen vaše víra světlem, jež vás bude osvěcovati v oněch dnech plných protivenství. Nechť vaše horlivost rozhladoví se pro slávu a čest Ježíše Krista. Bojujte, děti světla, vy malé stádo, kteří vidíte; neboť aj, čas časů, konec konců. — Církev se zatemní, svět octne se v předěšení. Tu však hle, Henoch a Eliáš, naplnění duchem Božím; budou kázati úsilovně o Bohu, a lidé dobré vůle uvěří v Boha a mnoho duší bude potěšeno; učiní veliké pokroky mocí Ducha Svatého a odsoudí ďábelské bludy Antikristovy. — Běda obyvatelům země! Nastanou krvavé války a hlady, mory a nakažlivé nemoci; nastanou deště jakéhosi strašného krupobití zvířat, přijdou hromy a blesky, jež podvrátí města, zemětřesení, jež pohltí země; uslyší se hlasy v povětří; lidé budou hlavou o zdi tlouci, budou volati smrt, a naopak zase smrt bude jim působiti trápení;

krev poteče na všech stranách. Kdo bude moci zvítěziti, nezkrátí-li Bůh času té zkoušky? Krví, slzami a modlitbami spravedlivých Bůh se dá obměkčiti. Henoch a Eliáš budou vydáni na smrt. Pohanský Řím zmizí, a s nebe spadne oheň a ztráví tři města. Celý vesmír bude zachvácen hrůzou a mnoho lidí se dá svést, protože se neklaněli pravému Kristu, žijícímu mezi nimi. Jest čas; slunce se zatmí; jediné víra bude žít! Přišel čas, propast se otvírá. Hle, král králů temnot. Hle, šelma se svými poddanými, jež se praví býti spasitelem světa. Pozdvihne se s pýchou do vzduchu, aby vystoupil až k nebi: bude zardoušen dechnutím svatého Michaela Archanděla. Padne, a země, jež po tři dny bude v ustavičných převratech, rozevře své lůno plné ohně; bude uvržen provždy se všemi svými do věčných propastí pekla. Tehdy voda a oheň očistí zemi a ztráví všech na díla lidské pýchy a vše bude obnoveno: Bohu se bude sloužiti a Bůh bude oslavován!

IV.

Potom Svatá Panna mi dala, rovněž ve frančině, řeholi nového duchovního Řádu. — Když mi dala Řeholi tohoto nového Řádu duchovního, svatá Panna ujala se takto dále své Řeči: »Kdyby se obrátili,

kameny a skály se promění v obilí a zemčata budou v půdě zrovna naseta. — Konáte dobře svou modlitbu, moje dítky?« — Odpověděli jsme oba dva: — »Oh, nikoli, Paní, nevalně«. — »Ach, milé dítky, třeba ji dobře konati večer i ráno. Když nebudete moci učiniti nic lepšího, říkejte Otčenáš a Zdrávas Maria; a když budete míti pokdy a budete moci učiniti něco lepšího, říkejte více. — Na Mši chodí už jen několik obstárлых žen; ostatní pracují v neděli celé léto; a v zimě, když nevědí, co dělat, nechodí na Mši než aby si tropili smích z náboženství. V postě chodí do masných krámů jako psi. — Neviděli jste zkažené obilí, mé dítky?« — Oba jsme odpověděli: »Oh, nikoli, Paní«. — Svatá Panna, obracejíc se k Maksiminovi: »Ale ty, mé dítě, tys je přece viděl jednou v tu stranu ke Coinu se svým otcem. Držitel toho kousku pole pravil tvému otci: Pojd'te se podívat, jak mé obilí trouchníví. Vy jste šli. Tvůj otec vzal dva nebo tři klasy do ruky, rozetřel je, a ony se rozpadly v prach. Potom vracejíce se odtamtud, když jste byli již jen na půl hodiny od Corpsu, tvůj otec ti dal kousek chleba a pravil: »Vezmi, dítě, jěz letos, neboť nevím, kdo bude jísti napřesrok, zkažili se obilí jako tuto.« — Maksimin odpověděl: »Tóť věru pravda, Paní, nevzpomněl jsem si na to«. —

Přesvatá Panna dokončila svou řeč ve frančině:
»Nuže, moje dítky, zvěstujte to všemu lidu mému.«
— Překrásná Paní překročila potok; a na dva kroky od potoka, aniž se obrátila k nám, kteří jsme ji sledovali (protože přitahovala k sobě svou skvělostí a více ještě svou dobrotou, která mne opájela, která jako by mi srdce rozpouštěla), pravila nám ještě:
— »Nuže, moje dítky, zvěstujte to všemu lidu mému.«
— Potom kráčela dále až k místu, kamž jsem předtím vystoupila, abych se podívala, kde jsou naše krávy. Její nohy se dotýkaly pouze vrcholků trávy aniž ji ohýbaly. Přišedši na to malé návrší, Krásná Paní se zastavila, a já hbitě jsem se postavila před ni, abych mohla hodně, hodně na ni patřiti, do syta se na ni vynadívati a pokusiti se, abych zvěděla, kterou cestou se nejspíše hodlá dáti; neboť pro mne bylo po všem veta, zapomněla jsem i na své krávy i na hospodáře, u nichž jsem byla ve službě; byla jsem připoutána navždy a bez výhrady k Své Paní; ano, nechtěla jsem jí již nikdy, nikdy opustiti; sledovala jsem ji bez postranní myšlenky, ochotna sloužiti jí, pokud budu živa. — Se svou Paní jako bych byla zapomněla na Ráj; neměla jsem jiné myšlenky nežli ve všem jí dobře sloužiti a myslila jsem, že bych byla mohla učiniti vše, co by mi byla řekla, neboť se mi

zdálo, že oplývá velikou mocí. Patřila na mne s něhyplnou dobrotou, která mne k ní přitahovala; byla bych se jí ráda se zavřenýma očima vrhla do náručí. Nedopřála mi k tomu času. Nepozorovaně se vznesla od země asi do výše více než jednoho metru; a zůstávajíc takto na kratičkou chvíli volně ve vzduchu, má Krásná Paní pohlédla na nebe, potom na zemi po své pravici a po své levici, potom pohlédla na mne očima tak sladkýma, tak rozmilýma a tak dobrýma, že jsem myslila, že mne přitáhne do svého nitra, a zdálo se mi, že mé srdce se otvírá jejímu srdci. — A zatím, co se mé srdce rozplývalo v šťastném rozpínání, krásná postava mé dobré Paní ponenáhlu mizela: zdálo se mi, že světla v pohybu přibývá nebo lépe, že se zhušťuje kolem Přesvaté Panny, aby mi zabránilo dále ji viděti. Tak světlo nastupovalo na místo částí těla, které mizely mým zrakům: nebo lépe, zdálo se, že tělo mé Paní, rozplývajíc se, měnilo se ve světlo. V podobě koule pak světlo vystupovalo lehounce v přímém směru. — Nemohu říci, zda objem světla se zmenšoval tou měrou, jak vystupovalo, či zda vzdalování bylo příčinou, že jsem viděla světlo se zmenšovat tou měrou, jak vystupovalo; vím jediné to, že jsem zůstala s hlavou zdviženou a s očima upjatýma na ono světlo

i potom, když stále se vzdalujíc a zmenšujíc objem, posléze zmizelo. — Mé zraky se odtrhují od oblohy, patřím kolem sebe, vidím Maksimina, který na mne patří a pravím mu: »Maksimine, toť jistě dobrý Bůh mého otce, nebo Svatá Panna, nebo některá veliká svatá«. A Maksimin máchnuv rukou do vzduchu, řekl: »Ach, kdybych se toho byl dozvěděl!«

V.

Večer dne 19. září vrátili jsme se poněkud dříve než obyčejně. Přišedši k svým pánům, uvazovala jsem krávy a dávala jsem ve chlévě vše do pořádku. Ještě jsem nepoklidila, když ke mně přišla moje hospodyň plačíc a pravila mi: »Pročpak, mé dítě, mi nejdeš povědět, co se vám přihodilo na hoře?« (Maksimin nenaleznuv svých hospodářů, kteří se ještě nevrátili z práce, přišel k mým pánům a vyprávěl vše, co viděl a slyšel). Odpověděla jsem jí: »Však jsem vám to chtěla povědět, ale napřed jsem chtěla dodělat svou práci«. Za chvilenu potom jsem se odebrala do jizby, a moje hospodyň mi pravila: »Vypravuj, co jsi viděla; pasák Bruitův (to byla přezdívkou Petra Selma, hospodáře Maksiminova), mi vše vypravoval«. — Počínám, a v polovici řeči moji páni přišli se svých polí; moje hospodyň, která

plakala, slyšíc žaloby a pohrůžky naší láskyplné Matky, pravila: »Ach, chtěli jste jít zítra sklízet obilí; chraňte se tuze! Pojd'te a poslechněte, co se přihodilo dnes tomu děvčeti a pasákovi Selmovu«. A obrátivši se ke mně, pravila: »Začni znovu vše, co jsi mi pověděla«. Začínám znovu; a jakmile jsem domluvila, můj hospodář řekl: »Toť svatá Panna, nebo spíše některá velká Světice, která přišla od dobrotivého Boha; ale toť právě tak, jako by sám dobrý Bůh byl přišel; třeba učiniti vše, co tato Světice řekla. Kterak to hodláte udělat, abyste to sdělili všemu jejímu lidu?« Odpověděla jsem mu: »Vy mi řekněte, jak to učinit, a já to učiním«. Potom dodal, popatřiv na svou matku, svou ženu a svého bratra: »O tom dlužno přemýšlet«. Potom každý odešel po své práci. — Bylo po večeři. Maksimin a jeho páni přišli k mým, aby vyprávěli, co jim pověděl Maksimin a aby zvěděli, co bude třeba učiniti: »Neboť«, řekli, »zdá se nám, že to svatá Panna byla poslána dobrým Bohem; slova, která řekla, tomu nasvědčují. A pravila jim, ať to rozhlásí všemu jejímu lidu; bude možná třeba, aby tyto děti proběhly celý svět, aby zvěstovaly, že je nutno, aby celý svět zachovával přikázání dobrotivého Boha, a ne-li, tedy že přijdou na nás velké pohromy«. Po nějaké chvíli ml-

čení můj hospodář pravil, obraceje se k Maksimino-
vi a ke mně: »Víte, co učiníte, děti? Zítř ráno čas-
ně vstaňte, jděte oba k panu faráři a vypravujte
mu vše, co jste viděly a slyšely; povězte mu doslo-
va, jak se ta věc udála; on vám řekne, co máte uči-
nit«. — Dne 20. září, den po Zjevení, odešla jsem čas-
ně s Maksiminem. Když jsme přišli k faře, zatloukla
jsem na dveře. Služka pana faráře přišla otevřít a
ptala se, čeho si přejeme. Pravila jsem jí (francouz-
sky, já, která nikdy francouzsky nemluvila): »Rá-
di bychom mluvili s panem farářem«. — »A co mu
chcete říci?« ptala se nás. — »Chceme mu říci, sleč-
no, že včera jsme vyhnali krávy na pastvu na horu
Des Baisses, a poobědvavše, atd... atd...«. Vyprávěli
jsme jí dobrou část řeči Přesvaté Panny. Tu zazněl
kostelní zvon; byla to poslední výzva na Mši. Kněz
Perrin, farář La Salettský, který nás slyšel, otevřel
hlučně dveře: plakal, bil se v prsa; pravil nám: »Dě-
ti, jsme ztraceni, dobrý Bůh nás bude trestat. Ach,
můj Bože, to svatá Panna se vám zjevila!« A odešel
sloužit Mši svatou. Hleděli jsme na sebe s Maksimi-
nem a se služkou; potom mi Maksimin řekl: »Já pů-
jdu k svému otci do Corpsu«. A odloučili jsme se.
— Nedostavši od svých pánů rozkazu, abych se
ihned vrátila, až promluví s panem farářem, do-

mnívala jsem se, že neučiním nic zlého, když budu na Mši. Byla jsem tedy v kostele. Mše počíná, a po prvním evangeliu pan farář se obrací k lidu a pokouší se vypravovat svým farníkům o zjevení, které se právě včera událo na jedné z jejich hor, a napomíná jich, aby již v neděli nepracovali; jeho hlas byl přerušován vzlykotem a všechen lid byl dojat. Po Mši svaté jsem se vrátila k svým pánům. Pan Peytard, který je do dnešního dne starostou La Salletským, přišel se mne vyptávat na zjevení; a ujistiv se o pravdivosti toho, co jsem mu vypravovala, vzdálil se přesvědčen. — Zůstala jsem nadále ve službě u svých pánů až do svátku Všech Svatých. Potom jsem byla dána do pensionátu k jeptiškám Prozřetelnosti v mém kraji v Corpsu.

VI.

Přesvatá Panna byla velmi veliká a souměrného vzrůstu; zdála se tak lehkou, že by vánek s ní byl pohnul, a přece stála nepohnutě a pevně. Vzezření její bylo velebné, vznešené, nikoli však takové, jaké mívají velcí páni zde na světě. Svou vznešeností vzbuzovala úctyhodnou bázeň. Zároveň její velebnost ukládala úctu smíšenou s láskou. Přitahovala k sobě. Její pohled byl sladký a pronikavý; její oči

jako by byly mluvily s mýma, ale rozprávka vyvěrala z hlubokého a živého citu lásky k této uchvacující kráse, která mne roztavovala. Ze sladkosti jejího pohledu, z nepochopitelně dobrotivé její tváře se srozumělo a cítilo, že k sobě přitahuje a chce sebe darovati; byl to výraz lásky, kterého nelze vyjádřiti jazykem tělesným ani písmenkami abecedy. — Oděv přesvaté Panny byl stříbřitě bílý a všecek se skvěl; nebylo v něm nic hmotného: byl ze světla a ze slávy, měňavý a třpytivý. Na zemi není pro to ani výrazu ani přirovnání. — Svatá Panna byla všechna krásná a všechna utvářena a vytříbena láskou; patříc na ni, toužila jsem, abych se v ní rozplynula. V jejím oděvu jakož i v její osobě vše dýchalo velebností, skvělostí a nádherou neporovnatelné Královny. Jevila se krásnou, bílou, neposkvrněnou, křišťálovou, oslňující, nebeskou, svěží, novou jako Panna; zdálo se, že slovo Lásky linulo se s jejích stříbřitých a přečistých rtů. Zdála se mi jako dobrá Matka, plná dobroty, roztomilosti, lásky k nám, slitování, milosrdenství. — Koruna z růží, kterou měla na hlavě, byla tak krásná, tak skvoucí, že nemožno si o tom učiniti představu: růže rozmanitých barev nebyly z této země; bylo to seskupení květů, které věncily hlavu Přesvaté Panny v podobě koruny;

avšak růže se měnily nebo střídaly; potom ze středu každé růže vycházelo tak krásné světlo, že uchvacovalo a dodávalo různým skvoucí krásy. Z koruny růží vyvstávaly jako zlaté větve a množství jiných menších kvítků promísených diamanty. — Celek tvořil velmi krásný diadém, který sám o sobě zářil více než naše pozemské slunce. — Svatá Panna měla velmi krásný Kříž, zavěšený na krku; tento kříž byl jakoby pozlacený, pravím pozlacený, nechci říci ze zlaté destičky, neboť viděla jsem někdy předměty pozlacené rozmanitými odstíny zlata, což působilo na můj zrak mnohem krásnějším dojmem než pouhá zlatá destička. Na tomto krásném Kříži, který všecek zářil světlem, byl Kristus, byl Náš Pán, s rukama na Kříži rozpiatýma. Skoro na samých koncích kříže s jedné strany bylo kladivo, s druhé strany kleště. Kristus byl barvy přirozeného těla, ale zářil velikým leskem; a světlo, které vycházelo z celého jeho těla, zdálo se jako veleskvoucí šípy, které mi rozrývaly srdce žádostí, abych se v Něm rozplynula. Chvílemi zdál se Kristus mrtvým. Měl hlavu skloněnu a tělo bylo jako zmalátnělé, jako by chtělo klesnouti, kdyby nebylo bývalo zadržováno hřeby, které je držely na Kříži. — Byla jsem raněna živým soucitem a byla bych ráda znovu opa-

kovala celému světu jeho neznámou lásku, vstúpila duším smrtelníků nejvroucnější lásku a nejživější vděčnost k Bohu, který nás nikterak nepotřeboval k tomu, aby byl, čím jest, čím byl a čím povždy bude; a přece, ó lásko nepochopitelná člověku! stal se člověkem a chtěl umřít, ano umřít, aby lépe vepsal do našich duší a do naší paměti šílenou Lásku, kterou má k nám! Oh, kterak jsem nešťastna, že se shledávám tak chudou ve vyjadřování, že marně bych znovu a znovu vyličovala lásku, ano, lásku našeho dobrého Spasitele k nám! Avšak jinak zase, kterak jsme šťastni, že můžeme lépe cítiti, čeho nemožno nám vyjádřiti! — Chvillemi se Kristus zdál živým; měl hlavu zpříma, oči otevřené, a zdálo se, že jest na Kříži z vlastní vůle. Několikráte se také zdálo, že mluví: zdálo se, jako by chtěl ukázati, že jest na Kříži pro nás, z lásky k nám, aby nás přitáhl k svému milování, že má k nám lásku vždy novou, že jeho láska, kterou měl na počátku a kterou měl v třiatřiceti letech je stále táž dnes a že bude povždy. — Skoro po celý čas, co ke mně mluvila, Svatá Panna plakala. Její slzy kanuly zvolna, slza za slzou, až k jejím kolenům; potom mizely jako světelné jiskry. Byly skvoucí a plny lásky. Byla bych ji ráda potěšila, aby už neplakala. Ale zdálo se mi, že potřebuje

ukázat své slzy, aby lépe ukázala svou lásku lidmi zapomenutou. Byla bych se jí ráda vrhla do náručí a řekla jí: »Moje dobrá Matičko, neplač! Chci tě milovati za všechny lidi země«. Ale zdálo se mi, že mi říká: »Jest jich tolik, kteří mne neznají!« — Byla jsem mezi životem a smrtí, vidouc s jedné strany tolik lásky, tolik žádosti býti milovánu, a s druhé strany tolik chladu, tolik lhostejnosti... Oh, moje Matko, Matko ve všem, všechna krásná a všechna rozmilá, moje lásko, srdce mého srdce!... — Slzy naší něžné Matky ani dost málo nezmenšovaly jejího velebného výrazu Královny a Paní, zdálo se naopak, že ji okrašlují, že ji činí roznější, krásnější, mocnější, lásky plnější, mateřštější, úchvatnější! A byla bych jedla její slzy, nad nimiž poskakovalo moje srdce soucitem a láskou. Vidět plakat Matku, a takovou Matku, a nepoužít všech pomyslitelných způsobů, abychom Ji potěšili, abychom změnili její bolesti v radost, zdaž to možno pochopiti? Ó Matko více než dobrá! Byla jsi vytvořena ze všech předností, jichž je Bůh schopen; Ty jako bys byla vyčerpala mocnost Boží; jsi dobrá, a to, dobrá dobrotou samého Boha; Bůh Tebou zmohutněl a zbohatl tvoře v Tobě své pozemské i nebeské veledílo. — Přesvatá Panna měla žlutou zástěru. Co pravím, žlutou? Měla zá-

stěru skvělejší než mnoho sluncí dohromady. Nebyla to látka hmotná, byla to tkáň slávy, a její nádhery se třpytila a byla uchvacující krásy. Na Přesvaté Panně vše mne silně unášelo a jako by mne ponoukalo, abych se klaněla svému Ježíši a abych Ho milovala ve všech stavech Jeho smrtelného života. — Přesvatá Panna měla dva řetězy, jeden poněkud širší než druhý. Na užším byl zavěšen Kříž, o němž jsem se zmínila výše. Tyto řetězy (nelze je totiž nazvati jinak než řetězy) byly jako nádherné paprsky velikého lesku měňavého a třpytivého. — Střevíčky (protože střevíčky dlužno říci) byly bílé, avšak bělosti stříbrné, skvoucí; kolem byly růže. Tyto růže byly oslňující krásy, a ze srdíčka každé růže vycházel plamen překrásného a očím velmi příjemného světla. Na střevíčkách byla přeska ze zlata, nikoli ze zlata pozemského, nýbrž ze zlata rajského. — Pohled na Přesvatou Pannu byl sám dokonalý ráj. Měla do sebe vše, co mohlo ukojiti, neboť na zem se při tom zapomínalo. — Svatá Panna byla obklopena dvěma světly. První světlo, bližší Přesvaté Panně, dosahovalo až k nám; zářilo leskem překrásným a třpytivým. Druhé světlo rozprostíralo se poněkud šíře kolem Krásné Paní, a my jsme se nalézali v tomto světle; stálo nepohnutě (totiž ne-

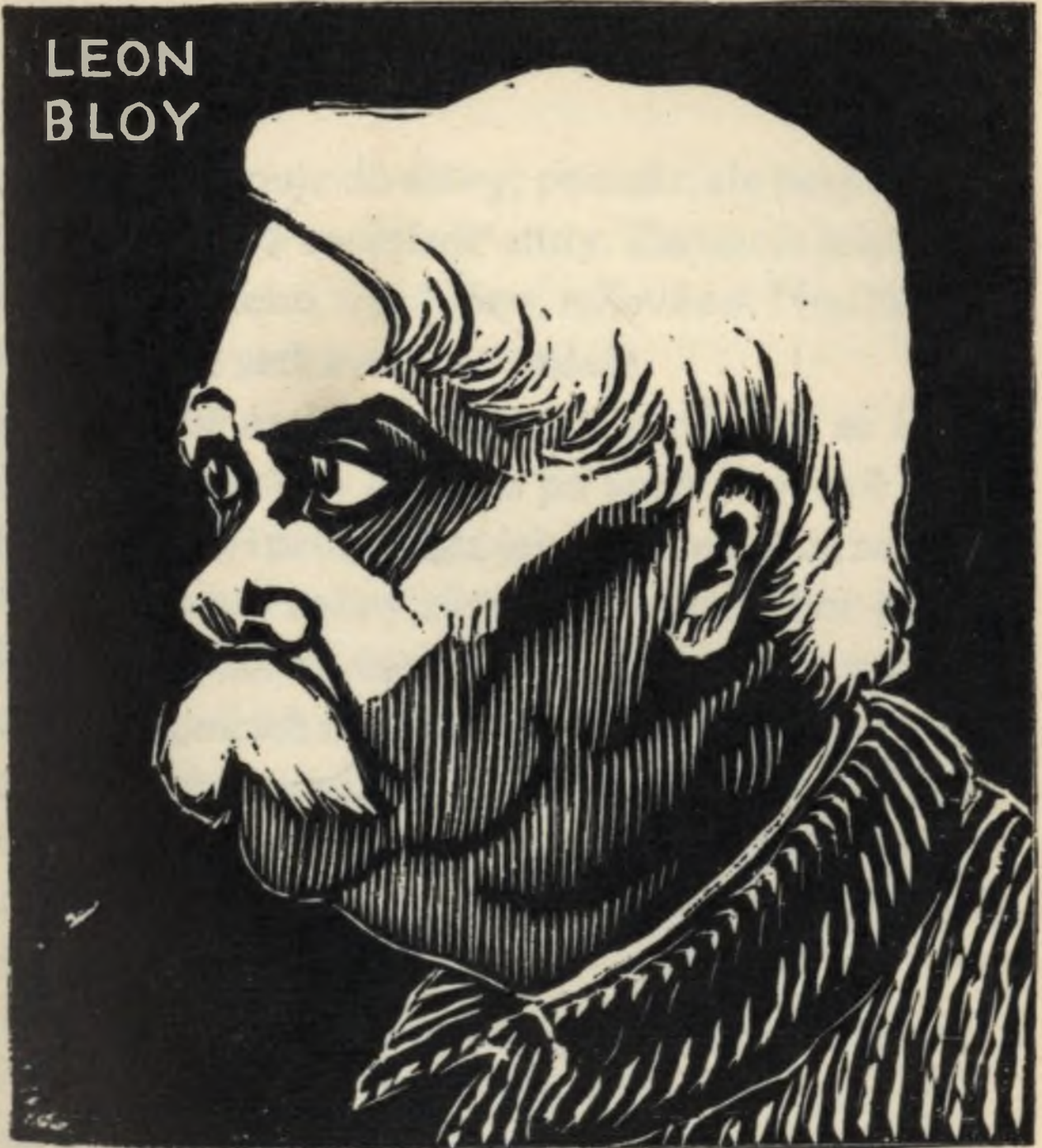
mihotalo se třpytivě), ale zářilo mnohem skvěleji než naše ubohé pozemské slunce. Žádné z těchto světél neškodilo očím a nikterak neznavovalo zraku. — Kromě všech těchto světél, kromě celé této záře, vycházely ještě trsy nebo svazky světél nebo světelné paprsky z těla Svaté Panny, z jejích šatů a oděvů. — Hlas Krásné Paní byl sladce libý; okouzloval, uchvacoval, blaze působil na srdce; nasycoval, odklízěl všechny překážky, utišoval, zjemňoval. Zdálo se mi, že bych stále chtěla chutnati ba jísti její krásný hlas, a mé srdce jako by tančilo nebo chtělo letěti ji v ústrety, aby se v ní rozplynulo. — Oči Přesvaté Panny, naší něžné Matky, nemožno popsati lidským jazykem. Aby se o nich něco povědělo, bylo by třeba nějakého Serafína; ba více, bylo by třeba jazyka samého Boha, toho Boha, který utvořil Pannu Neposkvrněnou, veledílo své Všemohoucnosti. — Oči Velebné Marie zdály se tisíckrát krásnější než brilanty, diamanty a nejhledanější drahokamy; zářily jako dvě slunci; byly sladké vtělenou sladkostí, jasné jako zrcadlo. V jejích očích bylo viděti ráj; přitahovaly k ní; zdálo se, že se chce darovati a k sobě přitahovati. Čím více jsem na ni patrila, tím více jsem ji chtěla viděti; čím více jsem ji viděla, tím více jsem ji milovala, a milovala jsem

ji ze všech svých sil. — Oči Krásné Neposkvrněné byly jako brána Boha, kterou bylo viděti vše, co dovede opojiti duši. Když moje oči se setkaly s očima Matky Boží i Matky mé, zakoušela jsem uvnitř sebe blahé rozvlnění lásky, a všechno ve mně slibovalo ji milovati a láskou se rozplynouti. — Když jsme patřily na sebe, naše oči promlouvaly k sobě svým způsobem, i milovala jsem ji tolik, že jsem si přála obejmouti ji uprostřed jejích očí, kterými jihla má duše a které jako by mou duši byly přitahovaly a působily, že splývala s Její duší. Její oči podněcovaly sladké chvění v celé mé bytosti; i bála jsem se učiniti nejmenšího pohybu, který by jí byl mohl býti ať sebe méně nepříjemný. — Tento jediný pohled očí nejčistší z Panen byl by postačil, aby byl nebem některého blahoslavence; byl by stačil, aby uvedl duši do náplně vůle Nejvyššího ve všech událostech, které se naskytají v běhu smrtelného života; byl by stačil, aby přiměl tuto duši k ustavičným úkonům chvály, díků, dostičinění a odpykání. Tento jediný pohled soustřeďuje duši v Bohu a činí ji jako za živa mrtvou, tak, že pak na všechny věci země, byť to byly i věci na pohled nejvážnější, pohlíží jen jako na dětské hříčky; chtěla by slyšet mluvit jen o Bohu a o tom, co se týká jeho Slávy. — Hřích jest sa-

mojediné zlo, které vidí na zemi, umřela by jím bolestí, kdyby jí Bůh nepodporoval. Amen.

Castellamare, 21. listopadu 1878. Marie z Kříže, oběť Ježíšova, rozená Melanie Kalvatova, Pasačka La Sallettská.

LEON
BLOY

G. ROUZET:

OBRANA LEONA BLOY

Leon Bloy vstupuje do slávy; pomalu, ale bezpečně, jako slunce, když zaplašuje stíny. Známost jeho díla vzrůstá, je čteno, uznáváno, milováno. Nepřátelství, s nímž se setkávalo, se utiňuje.

Nicméně ještě nedávno jistý kritik odvážil se tvrditi, že přes všechno co bylo po smrti Bloyově napsáno pro něho i proti němu, jeho díla se znovu nevycházejí: »Je to příznačný zjev, praví dále, neboť jsou-li jeho knihy tak znamenité, jak se znovu a znovu ve všech stupnicích rozhlašuje, proč je schovávat pod kbelcem? Nebo snad, tak končí, dědici toho velkého muže považují za rozumné nevycházevat nové generaci dokumenty, jež by potemnily svatozář mystického proroka?«

Jaká hromada směšných nesmyslů a zábavných nepravd! Dědici Leona Bloy, jeho přátelé a jeho vydavatelé mají tak málo v úmyslu chovati jeho dílo »pod kbelcem«, že toto dílo bylo v posledních letech celé znovu vydáno vydavatelstvím Mercure de France, jehož ředitel Alfred Vallete prohlásil před nedávnem kterémusi novináři, když se ho přišel vyptat na činnost jeho podniku: »Bloy se neklamal,

když říkal: „Budu čten až po smrti“; je čten čím dále, tím více.« Kromě toho od té doby, co Poutník Absolutna prošel »Branou pokorných«, bylo vydáno více než 15 svazků korespondence a děl posmrtných (V temnotách, Symbolismus Zjevení atd.)...

Vydavatelé Leona Bloy byli by ovšem mohli vydati znovu jeho knihy okleštěné a vyčištěné, kdyby byli potlačili stránky, které »potemňují svatozář mystického proroka«, jak se vyjadřuje náš kritik. Pak bychom byli měli Bloyu »sulpiciánského«, ostříhaného a učesaného, slušného a přijatelného širokému obecenstvu. Ale běda! Leona Bloyu nelze osekát. Třeba ho vzít tak, jak jest, totiž celého, protože jeho dílo je z jednoho kusu (včetně stránek napsaných pro pohoršení pitomců!). V jeho dílech nelze změnit ani slovo, nechceme-li se prohřešit na geniálním spisovateli a křesťanu, který spolu s člověkem velmi osamělým a trpícím tvoří onen podivuhodný, mocně působící a takřka prorocký hlas svědomí naší doby.

Tedy jen ať si křičí tito kritikové, pokud jim stačí dech. To Leonu Bloyovi nezabrání, aby zůstal tím, čím je, totiž velkým spisovatelem, velkým mystikem a — proč bychom to nepřipojili? — člověkem svatého života. Neboť opravdu, Leon Bloy nám neza-

nechal toliko své dílo, které způsobilo četná obrácení, nýbrž zanechal nám i vzor svého života. Farář z Bourg-la-Reine, poslední duchovní pastýř Bloyův, mohl po jeho smrti dosvědčiti, že to byl křesťan hluboké víry, kterého vídával denně u Stolu Páně až do chvíle, kdy přemožen nemocí musil se smířiti s tím, že již nebude vycházeti. Měl četné přátele, kteří se obrátili. Jeden z nich řekl zmíněnému faráři den po pohřbu: »Je nás mnoho, kteří mu vděčíme za to, že jsme se vrátili z veliké dálky.«

Z úst téhož pana faráře slyšíme ovšem hned také jemnou výtku: »Byla-li v jeho mluvě nějaká přehnanost nebo násilnost, Bůh mu připočte všechno dobro, které zamýšlel i to, které vykonal.«

Ano, Bůh mu jistě připočte všechno dobro, jež zamýšlel a vykonal. Ale přehnanost a násilnost v mluvě? Kdo s Leonem Bloyou pochopil a uviděl výsost a slávu nadpřirozených realit naší víry a absolutno jejích požadavků a kdo přitom s ním uviděl též hrůzný stav dnešního světa, ať křesťanského či pohanského, ten jistě pochopí jeho hlas tryskající z hlubin lásky, hrůzy a bolesti, a výtka přehnanosti a násilnosti v mluvě se mu objeví směšnou. Ale chápeme ovšem, že jeho křik, křik lásky a bolesti, nemůže se líbiti těm, kdož ani s láskou ani s bolestí nechtějí

mít nic společného.

Jiná dosti obecná výtku praví, že Leon Bloy je nejasný, že si libuje v tajemnostech. Tvrdím naopak, že Bloy je jasný, průhledný a plný světla. Je tak jasný a plný světla jako francouzský sad právě prořezaný; není jasnější prósy než prósa Bloyova. Ti, kdož tvrdí, že Bloy je nejasný, dokazují jedině, že mu nerozumějí, že jejich ubohé lebky jsou neprodyšně zabedněny »rozumy« dnešní doby a že do nich nikdy nepronikla mluva Písem, plná světla a symbolů, bez nichž nic z toho, co Bůh stvořil k svému podobenství, nemůže býti pochopeno.

Dále jest na řadě nevďěčný žebrák a nenapravitelný vypůjčovatel, který šel až tak daleko, že žebrol o podporu i u lidí, jimiž pohrdal. Přiznal se: »Stává se mi, že natahuji ruku k lidem, kterým bych ruky nepodal.« A odvážil se dokonce říci: »Každý člověk, který má pět franků, je mi dlužen dva franky padesát.«

Tyto a podobné výroky, provázené zábavnými poznámkami nebo historkami slyšíme opakovat zcela pravidelně.

Ano, to všechno Leon Bloy řekl, ba řekl ještě mnoho jiných věcí schopných pobouřit důstojné a zajištěné buržoy s nevysychajícími a nepřístupnými

kapsami. Toť věru výtku důstojná naší doby. Jak dobře ji chápeme! Ale nevidíme pro Leona Bloya jiné cesty. Vzdal se Prozřetelnosti na milost a nemilost, a Ona pak láskyplně určovala jeho cestu, právě tuto cestu žebráka. Nebylo pro něho jiné cesty, měl-li být tím, čím ho Bůh chtěl mít. Právě v tom bylo jeho Následování Našeho Pána a jen tak mohlo se mu také shůry dostat všeho toho, co nám tak skvěle podává ve svém díle. Právě tato každodenní bída a nejistota, tato úplná závislost na Bohu dodává také životu Bloyovu oné velikosti a opravdovosti, jež tolik přitahují. Jeho dílo je bez ní nemyslitelno. Ale nejen to, tento život žebráka je už sám o sobě též vážným poselstvím, ba výzvou všem těm, jichž hlavním úsilím je zajistit se, učinit se nezávislým na Bohu.

Leon Bloy vzal na sebe hanbu či kříž tohoto žebráckého života absolutně, bez výhrady a také ji věrně nesl. Proto také tato hanba stala se mu slávou. Byl v právu, když žádal svou mzdu jako dobrý dělník Boží. Tím byl. Ovoce vydává svědectví. Hanba zůstala a zůstává jen a jen na těch, kdož toho nepochopili a dodnes toho nechápou.

A ještě jedna výtku: Leon Bloy neměl dostatečného vzdělání. Byl pouhý samouk. Tímto tvrzením se s ji-

stou samozřejmou povýšeností ohánějí ti, kdož vy-
seděli všechny předepsané školní lavice.

Je pravda, že Leon Bloy byl samouk. Musil na př.
číst Diviše Areopagitu v latinském překladě, proto-
že neuměl řecky. Ale Ruysbroeck Podivuhodný u-
měl latinsky jen právě tolik, aby mohl číst breviář.
Psát musil vlámsky. Hlavní jeho četbou bylo Písmo
svaté a německá lidová kázání Mistra Eckeharda.
U Leona Bloy byli těmito zdroji Písmo svaté a pak
domácí rozmluvy s abbém René Tardif de Moidrey,
autorem proslulé knihy Ruth, veledíla to mystické
literatury. S tím možno dosáhnouti vrcholů. Ale se-
stupme na zemi. Vzdělání Leona Bloy bylo jedno
z nejhlubších a nejobsáhlejších, jaká jsme poznali.
V církevních otcích byl neobyčejně zběhlý. Jako
samouk studoval Josefa de Maistre, de Bonalda,
Roselly de Lorguesa, Blanc de Saint-Bonneta atd.
V mládí navštěvoval Ludvíka Veuillota, Arnošta
Hella, Barbeye d'Aurevilly, Villiersa de l'Isle Ada-
ma a j.

Roku 1877 setkal se Leon Bloy s abbém Tardifem
de Moidrey a naráz se s ním spřátelil. Opustil své
místo a studoval s abbém Písmo svaté. »Otevřel mi
vnitřní smysl Písem«, vzpomíná. Je jisto, že abbé
Tardif de Moidrey byl hlavním duchovním učite-

lem Bloyovým. Abbé seznámil Bloyu též s La Saletou. Po tomto setkání Leon Bloy přestává být samoukem, neboť od abbého se mu dostalo velkého vzdělání.

Ostatně každý vynikající člověk je nutně z největší části samoukem. Právě vzdělanosti se nikde nenaučí; nejslovutnější učitelé poskytnou vždy jen instrukce, ostatního se musí dopracovat sám. Musí sám sebe nalézt. Geniové se nacházejí naráz. Jiní se nacházejí s námahou a těžko. Ti mají toliko nadání. A jsou takoví, kteří se vůbec nikdy nenaleznou. Takový Josef Ageorges a Reymond Hubert, přestože jsou zahrnuti všemožnými poctami, zůstanou vždy jen Ageorgesem a Hubertem; nebudou nikdy ničím jiným nežli nicotným Josefem a Reymondem. Odlehčují si na úpatí Himalaje. (Carlyle)

Je jasno, že Leon Bloy byl vzdělán třemi hlavními učiteli, kteří mu lámali chléb poznání. Jsou to Roselly de Lorgues, Antoine Blanc de Saint-Bonnet a abbé René Tardif de Moidrey.

Stojí za zmínku, že díla prvních dvou jsou dnes vůbec nepřístupná širší veřejnosti. Najdete jen tu a tam čirou náhodou v antikvariátě. A jsou to přec díla stále časová; proč se tedy nevydávají? Jsou snad příliš těžká pro »slabé ruce a chabé duchy« našich součas-

níků? Možná. Domníváme se s Hectorem Talvartem, že hromadným spiknutím této doby proti vzneseným katolickým knihám byla většina oněch děl zničena.

Kéž těchto několik řádek, v nichž jsem se pokusil ukázati naprostou neoprávněnost některých výtek, jimiž se obyčejně bojuje proti Žebráku Nevděčníkovi, přispěje k tomu, aby k dosavadním čtenářům tohoto velikého spisovatele přibylo hojně nových, zejména těch, kterým je zapotřebí čistých zdrojů jeho díla.

Z franč. E. F.

Thomas Lowell Beddoes

[1803 — 1849]

PŮLNOČNÍ HYMNUS

*A mnoho hlasů se řadilo v jeden hymnus,
vinoucí se nocí, jejíž tiché průsvitné chvíle
leží po obou stranách jejich dechu; a hymnus
se vlnil
svým dlouhým, libozvučným shlukem slov
mezi stříbrnými tichy; jako když
egyptští otroci podobni větru mezi
hlavou a tělem rozsápaného krále
na posypané plaňce, pokryté krví a šlépějemi,
vešli v zdi neobyčejného moře.*

ŽIVOT — SKLENĚNÉ OKNO

(F r a g m e n t)

*Nech ho, ať se opírá
proti svému životu, jenž je skleněnou přestávkou
mezi námi a ničím; a na dně
jeho vlastního dechu se vlekou sny bez barev,
a ať upřeně pohlíží na mrazné květy nadějí.*

*Nezdvořilá Smrt
tluče kotníky na okenní tabule, a . . .*

Tento fragment určený pro tragedií nazvanou „Poslední Člověk“
byl složen Beddoesem ve věku 20 let.

METAFORA PŘEHÁŇKY

Zamilovaný mrak

popouští její šelestící kadeře přes slunce.

NEJKRAJNĚJŠÍ STOUPÁNÍ

*Jeho nemožné vystoupení bylo k neuvěření
jako když milion kapek lijáku je
rváno, chví se a je mrštěno tvrdě proti zemi,
když Den již více nedýchá, ale v nočních hodinách
přízrak Chaosu obchází zřícené nebe.*

DÉŠŤ

*Modro mezi tamhletím mrakem přibitým k hvězdě,
horou s dvěma vrchy a tímto těsným údolím
je napnuto deštěm jako fantastická lyra.*

SEN O UMÍRÁNÍ

*Chvějí se v horečce, slabé a zprahlé jako písek,
mé uši, tyto vchody myšlenek oděných slovy,
mé vidoucí oči a můj jistý hmat
mne opouštějí, a mé tělo mne vyhnalo
z mého zamilovaného obydlí: tehdy jsem byl
mrtev;
a ve svém hrobě jsem seděl vedle své mrtvolky,
tam nevhod přišly přízraky dvou děťátek
a hrály si v troskách mého opuštěného těla;
pak odešly; a mé údy, jeden po druhém,
spolykali hadi; a na konec jsem seděl
jen s jedním, modrookým, ovinutým kolem mých
žeber,
požíracím poslední zbytek mého srdce, —
a syčícím v noci! jak smutné a strašné
jsou tyto sny!*

WOLFRAMŮV ŽALOPĚV

*Chceš-li zmírniti lásku
svého srdce a veškerou její bolest,
tedy spi, drahá, spi;
lež tiše a hrobově,
smutná duše, dokud mořská vlna nesmyje
jíní z jitřního slunce
na východě.*

*Avšak chceš-li vyléčiti lásku
svého srdce a veškerou její bolest,
tedy zemři, drahá, zemři;
než ležeti na lavičce z růží
a sníti s přimhouřeným okem;
a tehdy sama, uprostřed zářících
hvězd Lásky, potkáš ji
na východě.*

POKOUTNÍ OBCHOD SE SNY

*Kdyby tu měli sny na prodej,
co by sis koupil?
Něco bych dal za umíráček,
něco za ono světlé šumění,
které strásá z kvetoucí koruny Života
jen růžový list.*

*Kdyby tu měly sny na prodej,
vesele a smutně rci,
— a vyvolavač zazvonil zvoncem, —
co by sis koupil?*

*Domek osamělý a tichý,
s blízkou besídkou,
stinnou, kde bych ztišil své hoře
než zemru.*

*Takovou perlu z kvetoucí koruny Života
rád bych setřásl sám sobě.*

*Kdyby sny byly podle libosti,
to by byl můj nejlepší lék mé nemoci,
to bych si koupil.*

P Í S E Ň

Kolikrát tě miluji, drahá?

Rci, kolik myšlenek je

v ovzduší

nového roku,

jehož bílé a smuteční hodiny se zdají

poslední pápěrkou věčnosti:

Tolikrát tě miluji, drahá.

Kolikrát budu znova milovat?

Rci, kolik kapek je

v stříbrném řetězu

večerního deště,

který se rozplétá z padajícího oblaku

a provléká se okem žluté hvězdy:

tolikrát budu znova milovat.

Přel. H. B.

Zdeněk Řezníček

PODZIMNÍ MOTIV

S pomocí Boží už jsme dožali,
a nyní vozy k sýpkám hrkotají.
Nastane doba vzácná, slavnostní,
kdy dlaně plné zrno polaskají
a bude zvážena úroda požehnaných dní.
Tvář žasnoucí nad slávou země,
trpkost chvil krušných v úsměv promění,
chutnající blahou vůni smavých plodů,
tak svůdných v podzimku, kdy vzpomínáme...
jak jsme se mučili, tak nedočkavi hodů,
které jen Ty nám ustrájíš, ó Pane,
znaje běh časů tajemných
a slabost lidských tvorů, nehodných
Tvé štědrosti a přízně nepolevujících.

S pomocí Boží už jsme sklídili,
jen vinice na svazích ještě planou
v zlatavé routě svitů nachez rozchvělých,
pokorně připraveny odevzdati lisům
div hroznů rosně jiskrných.

Až první krupěje do lačných štoudví skanou,
tvář žasnoucí nad slávou země
trpkost chvil krušných v úsměv promění
a neposlušné lidské plémě
k oběti uchystá obláček chleba bílého
a z vína čistého úlitbu díkučinění.

JAVOR V PODZIMU

Ruměnný chochol javoru se skví
na bledém čele teskníc podzimních,
kraj voní po víně a sládne po krvi
a sláva léta hýří ve větvích.

Ohnivý ryzák srší blesky
když zlatý štolba leští čabraku
a nacheť jiskrným zkrášluje stezky
jeseně, zasněné poustky tuláků.

Jediný rubín z plavých kadeří
nechť sepne touhy našich dní
dřív než se v šedé mlhy ponoří,
ó milená, ó milený, ó milení.

ZA JITRA V SEČI.

Srpnové ráno v síti pavoučí
přemítá červánkový sen,
skořičně vlahá vůně po součí
zvábila děti v jahodeň.

A vzdušnou sečí píseň hlaholí,
svobodných srdcí čistá bystřina.
Van požehnání hladí obilí,
jak rusou kadeř ruka matčina.

Ve sluji smrčin zlátnou krápníky,
plameny šišek trysklé z liščích děr,
vánočních předtuch sladké perníky
nebesa dívkám sypou do zástěr.

VÍTR V HALUZÍCH

To vítr neduje a neskučí
ve výškách nebetyčných topolů,
to písně bohatýrské znějí
hlaholně v podzimním plápolu.

To zem se zachvívá a sténá
v tlukotu křídel ptáků zlověstných
a chmelenci i žleby kvílí
divoženek srdcelomný, bouřný smích.

Mrak rozvinuje šedé plachtoví
a leti volně oceánem zpívajících krás,
skutečnost duši zraňující
běžela vždycky neviděna kolem nás.

To vítr nehude a nepláče,
to v dálky volá srdce žasnoucí,
metlice rozvlněných trav
jsou touhou nezkrotnou a planoucí..

To hořekuje stará štěpnice
a mladičký sen tančí lehce po mezích,
to vítr neduje a neskučí,
to nebojácné písně zvučí v halúzích.

J. BORÉLY

F E M I N I S M U S

Je dnes velmi rozšířenou chybou, když se věří, že sociální konflikty rodí se výlučně ze sobě odporujících choutek a potřeb. Tím způsobem byly by trvalými a svět byl by jimi ustavičně revolucionován. Nuže, víme naopak, že v zřídle všech sociálních konfliktů jsou příčiny morální. Hospodářský feminismus, jehož se tolik dovolávají ti, kdož matou tak rádi účinky a příčiny, nebyl ve skutečnosti než hmotným korunováním podstatně morálního faktu: snížením žen v moderní společnosti. Co se týká „nadopoměrnosti žen“ k „novým podmínkám života“, obyčejných to argumentů fatalistů, kteří želejíce feminismu, považují jej za nutné zlo, to jsou v této otázce jen nahodilosti.

Taktéž nejvyšší příčiny socialismu nebyly ryze hospodářské. Sestoupíme-li k prvním pramenům socialismu a feminismu, shledáme, že se splétají, a že společným původem této souběžné vzpoury

dělníků a žen je ochablost autority, jež je vždy slabostí záhubnou.

Nic není dnes tak málo původní, jako znovu říkati pravdu již starou, že totiž svět zakouší úpadek autority. Opravdu, ve všech oblastech jsme viděli, že se připravila o důvěru: kdož ji drží, jsou malomyslní nebo pleticháři a prospěcháři. Poklesla bezpochyby proto, že neměla již přirozené opory přímo ve vůli toho, kdo jest jí poddán v tom tajemném souladu, který je mezi vůlí velitelovou a vůlí poslouchajícího. V tajemství tohoto souladu jest snad klíč mnoha nynějších problémů...

Neboť člověk miluje autoritu. Ukládá se mu tak libou mocí, když jest *svobodně* přijímána, že by musel býti zrozen přímo perversním, kdo by vzdoroval onomu kouzlu (půvabu) skoro božskému, které se z ní line. Ale v den, kdy ji vidí sestoupiti s piedestalu, na němž vždy musí státi, kdy se pustí do víru nízkých zájmů, a kdy se člověku jasně ukáže, že není mezi ním a těmi, kdo jsou držiteli autority, konkrétního rozdílu, jež by mohl odhadovati podle toho, co má „na hotovosti“, ztrácí nad ním svou moc. Odvislost, kte-

rá není podmínkou nějaké ochrany a přízně, jest
jhem pokořujícím a bez užitku.

Ztratila-li tedy autorita dnes svou sílu a svůj pres-
tyž, tu jistě je to proto, že moc, která si ji v tuto
hodinu vlastní, nemá všech potřebných ctností,
aby si úcty vydobyla. Jak by také panující bur-
žoasie, která v krvi sebrala žezlo, knutu nebo
bič, zasloužila si úctu a uznalost, na nichž by
mohla zajistiti trvalým způsobem svou moc? Už
to, že jest socialismus a feminismus, mohlo by
býti dostatečnou odpovědí.

Zatím však peníze dobývaly krok za krokem no-
vé aristokracii jistou povýšenost, jež, zdálo se,
mohla býti schopnou, aby nahradila jistou mě-
rou svou nedostatečnost. Po příkladu americké
buržoasie kupovala si svou moc štědře ji platíc,
mohla zakládati školy, nemocnice, university, a
nespornými známkami svého altruismu (druž-
nosti) dobývati si svých šlechtických titulů. Ale
ani stát, o jehož přízeň se ucházela, ani kolekti-
vita netěžily z její štědrosti. Neschopná vypros-
titi se z tohoto hluboce zažraného individualis-
mu, jež by měl překonati člověk s vyšším vzdě-
láním, i když nemá vrozené velikosti duše (vel-

kodušnosti), přibrala hlavní vady srdce v nedostatku těchto vyšších vlastností, jež ospravedlňují předácké důstojenství. Ti, kdo vykonávají moc, pro niž nebyli zrozeni, přinášejí obyčejně do ní přílišnou hrubost a krutost. Noví páni jsou vždy neústupní. Důkaz toho podali všichni revoluční vůdci. Nemajíce autority, která se ukládá přímo svou dobrotou, nemohli vládnouti jinak než tyranií. Naopak ve staré Francii, kde hierarchie byly v takové cti, donucování bylo velmi lehké. Neodvážili bychom se tvrditi, že privilegované třídy měly skromnost, ale měly jistou rozšafnost, prozíravost, takt, jistou mírnost ve vykonávání autority, jež přináležela toliko jim. Ostatně k hrdosti rodové (stavovské) přistupovalo v nejvyšší míře vědomí morálních hodnot, jež jsou jejím nejjistějším údělem ... *Noblesse oblige!* (Urozenosti slušnost ukládá zvláštní povinnosti). Krásná a silná tradice cti mírnila výstřelky pudu. Výborná prostota mravů nechávala citům jejich roztomilou dětinskost. Na celé čáře společnosti vládlo ovzduší lidské uctivosti tisíckrát rytířštější než dnešní ztuhlé kamarádství naší buržoasní společnosti, tak plodné na konflikty všeho druhu.

Ovšem jest třeba se vystříhati, abychom nemátli buržoasii a ducha buržoasního... Buržoasie jest zajisté nezbytným stavem moderního národa. Ale nebezpečím v demokracii jest to, že není již jedním stavem, ale všemi stavy a samou demokracií. Takže nemajíc již přirozené protiváhy ve výtečnících, ani v národu (totiž opravdovém *lidu*), který je dnes jen jakýmsi postulátem buržoasie, totiž jakási buržoasie in potentia (v mohoucnosti), buržoasní duch se rozvinuje urážlivě od shora dolů, panuje nad mravy, politikou, udává tón zemi a utlačuje tak přirozeného ducha (*genia*) národa.

Slovo „buržoasní“ ve špatném smyslu nedatuje se ode dneška. V dobách, v nichž se neznaly zápasy tříd, ale jenom hádky tříd, toto slovo sloužilo k označení nízkého a sprostého stavu ducha. La Fontaine a Mme de Sévigné říkali „buržoasní“ jako říkali „německý“, jako Řekové říkávali „beotský“. Známo, jak romantikové snažili se překonati tento výraz, vycházející dnes z obvyčeje pro časté přicházení typu. Šplhavec, povýšenec, pervenue, toť jména, vyznačující lidi s obyčejnými vadami intelektuálními i s jejich urážlivým

materialismem, jimž se za všech dob lidé poctiví velmi vysmívali. Karikovali je rysy člověka sobeckého, prosaického, bez důvěrnosti, od přírody málo otevřeného umění a poesii, nepřátelského ušlechtilému dychtění a vyšším hlediskům ducha. Buržoa je člověk, který si nepřipouští na mysl složitosti ženského srdce; jest v lásce realistou, jest zkrátka rád misogynem. Nemaje žádného idealismu, čímž se liší podstatně od člověka dřívějších věků, není schopen přistoupiti k filosofickému a esthetickému pojímání ženskosti - jež se přece i nejnevědomějším zjevuje aspoň jednou v životě - a tak nevidí opravdu než nízkosti slabého pohlaví, vidí jen možnosti vykořistit této slabosti, ale nikdy se nedostává k ušlechtilým výšinám krásy a poesie. Jest zároveň autokratem a stoupencem rovnosti, utlačuje ženu a nakládá s ní jako se sobě rovnou, aby se vymaňil z uctivosti, kterou jest jí povinen.

Již ve středověku právě opovržením k ženě vyznačuje se příchod literatury, řečené „buržoasní“. Ta, z níž dvorní básníci učinili božstvo, a jež neznala než projevy holdu, oddanosti a díků, stává se pojednou předmětem zlých nebo oplzlých sa-

tyr, v nichž duch buržoasní popouští si uzdu a nabývá bujného vzletu rázu posměvačného.

A přece, díky aristokratickému cítění, jež bylo v tradici, tento středověký misogynismus nemá snad sobě rovného až v naší době, kdy zahrada francouzská stala se zahradou p. Jourdainovou a Prudhommovou. Stačí srovnati úhrn literární produkce naší doby s produkcí Renaissance nebo XVII. stol., abyste se o tom přesvědčili. I uprostřed minulého století žena zachovávala ještě něco z tohoto privilegovaného postavení, za něž měla co děkovat nejvyšším hlediskům ducha. Bylo třeba, aby buržoa udal tón za třetí republiky, aby krásné pohlaví, kdysi tolik ctěné, bylo sníženo k úrovni vládnoucího ducha. V den, kdy muž ponejprv se odvážil mluvit k ženám pánovitě, snížil jejich morální postavení a vyvolal odrazem feminismus a to právě ve chvíli, kdy zároveň vzbouřil všechny ty socialismy.

Svrženy s trůnů občanem-králem; ode dneška bez úvěru, bez divadla, ženy najednou se uviděly otrokyněmi, porobenými strohostmi materialismu, jenž jest osudně utlačovatelem slabých. Právě proto třeba sdružit jejich věc s věcí proletá-

riátu, aby se posoudily požadavky toho, co by bylo možno nazvati „ženským socialismem“. V době, kdy peníze vykonávají moc absolutní, jenom syndikalismus mohl dáti dělnické třídě ochranu, kterou jí kdysi zajišťovaly cechy, a uchovati ji nového vasalství.

Federace (spojení) žen proti plutokracii, která nebyla pro ně milostivější, vysvětluje se ještě slabostí jejich pohlaví a společenskou odvislostí, do níž je tato slabost staví. Sama přirozenost jejich má je k poslušnosti, jsou hned služkami, hned autokratickými panovnicemi, přecházejí na obrátku od vlády k služebnosti, aniž jejich vůle může kdy veleti jejich osudu... Podivuhodná nemohoucnost, s kterou se jinde nesečkáte, bezmocnost k pohledání ve společnosti normální, v níž muž bere na sebe povinnosti na celé čáře, a nevidí v ženě, u níž tělo a duch jsou těsněji sjednoceny než u muže, než předmět své žádosti, své něhy, svého majetnictví, neboť cit majetnictví, jenž pochází z pudu, jest přesto zdrojem jeho nejčistší šlechetnosti k ní. Ale jak naopak tato bezmocnost stává se nebezpečnou ve společnosti, v níž potlačením práva staršinského (majorátní-

ho) a práva mužské vlády, rovností v dědictví, - neblahých to vymožeností, jimiž se chlubí feminismus, - žena dobyla si oné kupecké hodnoty, pro kterou ztrácí devětadevadesát procent dobrodiní své jediné hodnoty pohlavní. Od chvíle, kdy manželství skýtá sobectví a chtíči mužovu výhody jen materiální, není možno nabídnouti většině žen dostačující ochranu. Přísné, ale moudré zákonodárství, - míním totiž naše staré zákony dědické - nebylo tedy tak strohé, jak se zdá naší rozmazlenosti, protože výsledkem jeho bylo posílení přirozené moci ženského živlu tím, že jej činilo neodvislým od náhodného rozmaru štěstěny. Fysické půvaby a mravní hodnoty ženy samy takto v manželství spadaly na váhu, a nalézaly svou rovnocennost v pozitivních výhodách mužské ochrany. Feministky Revoluce neukázaly se tak směšnými, když vyzývaly Ústavodárný sbor, aby zavázal muže, aby si brali ženy bez věna. Nebyly příliš vzdáleny myšlenky Augusta Comta, který chtěl uchovati jejich pohlaví vzdáním se věn a dědictví snižujících starostí o peníze, zdůrazňuje takto tuto čistou myšlenku majetnictví, kterou pitomý puritanismus nemohl po-

tupiti leda snížením ženy...

Věnem zvláště bylo nadržováno menšině žen, většině by se byla děla křivda. Zařízení věna překáželo svobodné volbě, při níž pud se ukazuje tak rozumným; neboť peněžní zájem bývá osudný jak rodu tak jednotlivci. Porušoval manželství, působil roztržky, jalovost, celibát bez zásluhy, takže ženy, aby se vyhnuly přílišnému pokoření, jež šlo roztržce v zápětí, utíkaly se k výdělkové práci, k ekonomické neodvislosti. Aby unikly tak vysušujícímu osamocení, aby poznaly muže stejně jako aby si zajistily živobytí, vyšly ze svých útulků, vstupující s ženami bohatými v zápas, v němž nemohou dobýti výhod, leč ústupky co nejvíce pokořujícími...

Ve společnosti pokalené takovou ideologií, oslabené takovým materialismem, nezbytně musel vymizeti všechen altruismus. A tu slabost uvědomuje si samu sebe a žádá odvetu. Odvetu zajisté správné, ale jak žalostné, jak bídné, neboť tyranie slabosti není méně utlačující. Ale ženy, neznající pravých příčin svých trampot, svalující je jedině na sobeckost muže, uvěřily, že když se mu učiní rovnými, budou se moci snadněji

brániti. Spojující se, jak činí slabí, aby unikli tyranii, jejíhož původu samy nepoznaly, odhodlávají se k boji, v němž slabost bývá předem poražena, neboť hmotné zbraně v rukou žen nejsou zbraněmi, jež bohové ukuli pro jejich slabé ruce. Taková byla moc peněz v naší době, ve společnosti, kterou jsme se pokusili charakterisovati. Ale monarchie zlata, - jak byla nazvána tato anonymní vláda - jež nadělala žen-dělnic, jež se podobají dosti otrokyním, nedala jim pocítiti svou pěst jen na poli ekonomickém. Opanovala i mravy, byla přízniva té zvláštní formě sociálního egoismu, jež obdobně feminismu dlužno nazvati hominismem. Ode dne, kdy muž přestal býti přirozeným ochráncem ženy, stal se jí škodlivým, protože jejich zájmy nebyly ode dneška jednomyslné. Vždyť láska, která mu nepřinášela s sebou odpovědnosti, nevázala ho již v jeho citech a jeho svobodě. Nezavazovala ho již ani k úctě, ani k vděčnosti. A tak ženy, ó běda! dobyly si opravdu bolestnou slávu, že s nimi muž nakládá jako se sobě rovnými . . . Přece však tento ideologický triumf, jenž posvěcuje tak bolestně úspěch feministních nauk, nezdá se, že by je na-

dobro oslepil. To aspoň vidí, že je nijak neodškodnil za věc nejdražší a nejpotřebnější jejich srdcím: vidí jasně, že ztratily přirozeného přítele, který jedině může jim učiniti život na této zemi příjemnějším a snazším, nemají-li vyššího smyslu, aby hledaly tohoto přítele v životě nadpřirozeném.

Z franč. J. F.

MAGDALENA DESROSEAUX

KRÁSNÉ SVATYNĚ NA HORÁCH

Bretaň - svatá země! Otčina zvoníc! Některé, jako na příklad kreiskerská, vysoká 76 metrů - vypínají se vysoko k nebi; skvělý vzlet hmoty, vykrystalisovaná modlitba, mlčící Hosanna kamene. Ostatní se ztrácejí pod větvemi stromů, jsou tu jenom proto, aby dodávaly ráz krajině, aby symbolisovaly svatý vzdálený Řím, aby žehnaly se svých návrší rozsáhlému suchopáru a osamělému sosnovému lesíku.

Ve středověku nosívali před vojskem zázračný plášť (chape) svatého Martina - perly mezi kněžstvem, jak čteme v jeho Chválách - aby dosáhli vítězství. Modlitebna, v níž uschovávali tento zázračný plášť, nazývala se kaple (chappelle); toto

jméno dávali všem malým svatyním, které ve stoletích Víry všude vyrůstaly jako květy kamene. Kaple, vasalky kostelů, malé, chudé sestřičky, četnější v Armorique než kdekoli jinde, mají u nás své venkovské pouti, své pokojné zástupy venkovanů, jejichž dřeváky hřmotí na dlaždicích jako mořský příliv... Domy světců!... Bretaňský ráj, odkud nejsou vyloučena ani zvířata, protože svatí je mají s sebou. Je tu svatý Hervé se svým vlkem, svatý Alar se svým koněm, svatá Markéta se svým drakem, svatý Kornelius se svým býkem a svatý Corentin s rybou. Do tohoto kamenného náručí kostelů a kaplí utekla se legendární Bretaň. — Bretaň minulosti, tak blízká zániku, našla zde svůj útulek, jako jej druhdý nacházeli odsouzenci k smrti. Život svatých je napsán na vitrajích, na těchto velkých zářících stránkách. Jsou tu také vidět dobrodinci těch kaplí, pánové v osnířích a v bílých tunikách roubených hermelínem. Zdi a okna jsou gotická. Na zdích erby všech bretaňských šlechtických rodů.

Krásné svatyně na horách jsou málo známé, a cizincům se nelíbí, poněvadž se na ně nedívají jako Keltové. Kdo dnes myslí na to, aby dělal zacházku a šel do Scaer a Cordy pozdravit Pannu Marii Coadriskou do malé kaple, kolem níž se vypínají třistaleté melancholické jilmy jako němí strážcové? V této kapli je duše Bretaně se svými starými světci a svými farnicemi s nabíranými límci a s bílými čepci.

Když se jde do Briec, je třeba konati dlouhou cestu přes pustý močál a planinu, porostlou rákosím, aby se došlo až k Naší Paní u Tří studnic. Osamělá kaple, náležející dříve řádu Maltéžskému, známá toliko pokorným poutníkům, sní po staletí na svém vlhkém návrší v kamenném rouchu, postříbřeném lišejníky. Křížová cesta, staré to neuměle omalované rytiny, má bretaňské nápisy. Kristus vpravdě bolestný vás dlouho pronásleduje ve své podobě lidského utrpení.

Trégourez, starý kostel z šestnáctého století, se zvonící s balkonem, jenž se ježí dračími hlavami,

kterými se naplňuje bretaňský soumrak, okřídlenými a drápatými obludami, připravenými ke skoku do prostoru. Je obydlen starými kamennými světci primitivního umění. Věnec hrobů obklopuje tento kostelík; pochmurné tisy, zahalené ve své temné jehličí jako andělé smrti rostou ve čtyřech rozích hřbitova.

Naše Paní Cranská je stranou od Spézetu. Spěchající automobilisté nevšímají si kaple a nevědí ani, o co se olupují. Vitraje z šestnáctého století přímo hárají bohatým koloritem. Královský purpur a hluboká modř, jejichž tajemství si vzali staří sklenáři s sebou do hrobu. Jsou rozkošně naivní a mají venkovskou poesii. Na jedné vitraži je křest Kristův. Jordán je malý jako potůček a v průhledné vodě je vidět ryby. Vedle je neméně okouzující Narození Páně: pastýři přinášejí Božskému Děťátku sýkorčí vejce v hnízdě a bílého ptáka v kleci z vrbového proutí, jako chudé a pokorné dary sedláků, jejichž typy byly vzaty mezi bretaňskými horaly.

Královna hor, Naše Paní Menezhonská, má stále návštěvníky. Turisté se nadlouho zastavují před pověstnou oltářní stěnou, mistrovským to dílem italské Renesance, vychvalovanou průvodci. Ale bez porozumění chodí kolem kamenné skupiny, představující starce, dítě a vlka. Neznají-li slavné ikonografie bretaňské, jak by mohli vědět, komu náleží tento obličej se splývajícím vousem, tyto zavřené oči, tato velebnost? A jak by mohli poznat svatého Hérveho, slepého pěvce, potulného apoštola, duši zpívající, jemuž se připisují rajske hymny?

Celé kolegium blažených zasedá v kostele Pleybenském. Jedno velmi zajímavé okno připomíná zvyk středověké Bretaně, ale dnes by uráželo naši zjemnělou civilizaci. Je na něm svatý Germain před svým obrácením, kterak šplhá po žebříku a právě se chystá pověsit na strom hlavu divokého kance pomocí velkého háku. Za času Jana Pátého, vévody Bretaňska, když ve Francii dvořané Karla Sedmého („roi de Bourges“) vyzná-

vali upřímnou lásku u nohou svých krásek šep-
tajíce básně v květnatém slohu Karla Orleán-
ského, pánové bretaňští se jiným způsobem dvo-
řili ženám. Když měla přijet vznešená návštěv-
nice, tu se vypravovali do lesů odění dobrou koží,
s tesákem za pasem a s kuší v ruce, aby proná-
sledovali vysokou zvěř. Po odtroubení halali
oddělovali dlouhým tesákem hlavu složené zvěře
a dělali si z těch hlav velkou zásobu. Když po-
tom krásná Haude nebo světlovlasá Iseult přijela
na návštěvu do hradu svého dvorního rytíře, za-
stavovaly se unesené radostí před divokými tro-
fejemi. Na větvích kaštanu zbaveného listí vyro-
stly přes noc obludné plody: černé, ryšavé, hroz-
né, chlupaté, zralé plody, z nichž po kapkách ka-
pala červená míza - hustá a lepkavá krev. Byly
to hlavy vlků, kanců, medvědů, rysů. Přisámbůh!
Páni z Keranlouet, Trouzoulic, Kermečhou, Tre-
siguidy, Kergorlay - to byli lidé! Nebyli naloženi
v pižmu a benzoe jako milci Jindřicha Druhého!
Otůžilí větrem, opálení sluncem, velcí lovci, drs-

ní rytíři, páchnoucí kožemi a koňmi! Nasyceni
zvěří, měli ve své krvi také trochu krve dravé
zvěře. Rozníceni barbarskými gwerzy, rozjařeni
medovinou, kterou pili po plných korbelích, stále
byli připraveni postavit se proti lidem i proti
dravé zvěři. Žili blízce přírodě v době, kdy síla
a chytrost chránily ještě všechny jejich prestiže.

Z franč. Eva Florianova.

VEŘEJNOST, DĚTSKÝ SVĚT A VÍRA

(Úvahy nad články v pobožném tisku)

Žijeme v době, která je poznamenána veřejností. Je hlučná, zmocňuje se každé hodnoty, kterou objeví a nese ji na trh. Jsou však určité meze, jež tato veřejnost není oprávněna překročiti. Úkolem křesťana je, aby tyto meze střežil a nevydal je všanc době.

Ono se to zdá na pohled dobré a roztomilé, co děti píšou v různých dětských soutěžích, na př. v katolickém týdeníku z 3. února 1946 v rubrice „Z naší dětské soutěže“. Podobně i to, co se v jiném týdeníku z 10. března; rovněž letos, doporučuje v článku „Doba svatopostní v rodině“. Čteme tam: „Ať si děti namalují trnovou korunu a na jednotlivé trny denně si přikreslí květinu svého skutku zbožnosti“ atd. Stává se také čím dál tím častěji, že jsou zveřejňovány soukromé náboženské city takovým způsobem, jako na př. vidíme pod názvem „Modlitba mladých na popeleční středu“ v čísle katolického týdeníku z 3. března letos. Z věcí, jež mají zůstat jen mezi Bohem a tím, kdo je koná, dělá se tu jakási sensace. Úkony víry se opřádají náboženským lyrismem a sladkou hrou a plody takto získané vy-

stavují se na veřejnost. Tím nesloužíme ani sobě ani druhým, tím méně těm, kteří nejsou z ovčince Kristova a jež takové věci mohou jenom odpuzovat.

V některých řádových sdruženích se zachovává zvyk, že ten, kdo se právě zasvětil Bohu, musí zachovat mlčení až do té chvíle, kdy mu to zase představený slavnostním způsobem dovolí.

Svaté Terezii z Lisieux se zjevila v těžké nemoci Svatá Panna. „Blažená Panna se ke mně přiblížila. Usmívala se na mne . . . Jak jsem šťastná! Nesmím však o tom nikomu říci, tím by se mi má blaženost ztratila“. — Světice však neodolá starší sestře a poví jí vše. „Ach, neobávala jsem se nadarmo. Mé štěstí mne brzy opustilo a změnilo se mi v hořkost. Po čtyři roky mi byla vzpomínka na tuto nevýslovnou milost opravdovou duševní mukou“.

Jaká důležitost je zde prisuzována mlčení! Jako by si ho blízkost nadpřirozena přímo vyžadovala. Svatou Pannu uctívá Evangelium mlčením. Podává o ní jen nejskrovnější zprávy. Všechna její velikost a sláva vyzařuje pod závojem mlčení. Svatý Josef nemluví. Jen uvažuje, naslouchá a je poslušen. Ale z tohoto mlčení cítíte moc, něco

jako vánek tiché, vševidoucí bdělosti Boha Otce. I jinak přicházíme v Písmě svatém stále na mlčení. „Zatím co všechno v hlubokém mlčení bylo pohrouženo — — — všemohoucí Slovo tvé, Pane, s nebe přišlo od sídel královských“, čteme v introitu neděle v oktávě vánoční. „A Ježíš prospíval moudrostí a věkem i milostí u Boha i u lidí“. To je vše, co nám Písmo svaté vypravuje o životě v Nazaretě. Veliké mlčení je rozprostřeno nade vším, co se tam dalo. Třicet let mlčel Ježíš; jen tři léta učil a promlouval. A nežli začíná svůj učitelský úřad, odchází ještě na poušť, aby se postil a modlil čtyřicet dní a čtyřicet nocí. A než byl ukřižován, na konci svého života stojí před Kaifášem a mlčí; mlčí pak i před Pilátem i před Herodesem. Ale není to mlčení bezmocné, úkaz slabosti. Je to velmi intenzivní, skutečné božské dění. Působí, že se děje to, co se dítí má. Rozjímáme-li o tom, vysvitne nám určitý zákon. A čím více naše doba hlučí, čím více se pachtí a organisuje, tím nezbytnější jest, abychom si všímali mlčení. Ty hlasité věci se jednou všechny odmlčí. Přijdou před soud a pak bude vše jiné. Co teď mlčí, ukáže se jako moc a co bylo skryto, jako věc rozhodující.

Jistě je tedy lepší, když se prostě modlíme, trpí-

me, přemáháme se a jednáme, jak si toho žádá naše povolání, aniž pak o tom uvažujeme, aniž o tom mluvíme a hlásáme světu, že to děláme „z lásky k Spasiteli“. Co je vykonáno, pustme z ruky i z mysli v hlubinu mlčení. I na tom se měří síla víry. Je-li na tom skutku co dobrého, pohled lásky Boží, stále na nás upřený, jistě to uvidí. A v Jeho pohledu je to dobře uloženo. V našich rukou by to vždy bylo jen hlinou nebo smetím - pokladem se to může státi jen u Něho, v nebesích.

Ano, v Božím pohledu, v jeho prozřetelnosti, je pravý prostor pro život křesťanův, jen tam jest chráněn, jen tam roste a nese ovoce. Ale znakem tohoto prostoru je právě skrytost, ticho, mlčení. Tam patří život křesťanův, tam je jeho svět. Především ale svět dítěte. Do dětského světa měli bychom vstupovati jen s obzvláštní zdrženlivostí. Je to svět svatý. Dítě se na křtu svatém stalo dítětem Božím. Nese v sobě vzácné tajemství. Uprostřed všeho vnějšího konání a dění roste v něm „nový život“. Život, který může býti hodně odlišný od života našeho nebo od toho, jak si ho u dítěte představujeme nebo přejeme. To musíme u dítěte ctít a třeba se snažit to poznat, abychom nepřekáželi aneb nepokazili něco, čemu

Pán dal vzklíčiti, nýbrž abychom naopak dovedli tomu pokorně uvolnit cestu a odstranit vše, co by tomu mohlo škodit. Dítě věří silně, prostě a bez výhrady. Chceme-li mu jeho víru sami po dětsku utvářet a podávat mu ji vlastními výmysly, tím jeho víru zmenšujeme. Pravda, ono to svádí; rádi bychom ty důvěřivé dětské ruce naplnili z vlastní moci. Nechme však dítěti víru raději v plnosti její slávy a moci a nezmenšujeme mu ji. Nepochopí-li dítě hned, pochopí později. Pobožnou, sentimentální hrou jen zúžíme smysl náboženských úkonů a dějů. Bereme těm úkonům šířku, dálku a světlo. Snadno tím připravujeme půdu pro pochybnosti dospívajícího, jež mohou býti osudné. Dítě jest ještě bezprostředně obráceno k Bohu. Proto snadno a samozřejmě koná náboženské úkony, zvláště vidí-li je též na příkladě svých rodičů. Nevidí v těch úkonech ještě nic mimořádného, ani v nich nevidí nic, čím by se mělo chlubit, jestliže mu to sami neukážeme. Ty věci u něho prostě náležejí ke každému dni. Je proto velkým zlovykem, když se tomu dospělí před dítětem obdivují aneb je to dokonce nechávají na ukázkou předvádět, aby se tím pochlubili návštěvníkům. Navykneme-li dítě účastniti se bohoslužby a náboženského života bez přímého pů-

sobení na jeho vůli, zachováme tím jeho srdci volnost k svobodnému věření a nepředpojatému konání. Dítě samo také ještě nemá žádných úmyslů. Je prostě samo sebou. V jeho přirozenosti je, konat vše prostě, ba velkomyslně, je v tom přímo něco královského, a to se právě snižuje, když dětský zrak obracíme na úmysl a účel. Dospělý člověk totiž rád všechno posuzuje podle užitku, spojuje se vším úmysl a chce stále vidět výsledek. Nedovede už prostě nechat věci tak jak jsou. Tím vytváří kolem sebe svět umělý a do tohoto umělého světa chce přesadit i své dítě. Proč má dítě chodit do kostela, modlit se a dělat dobré skutky, aby pak mohlo malovat obrázek? Proč má chodit k svatému Přijímání, aby pak lepilo na papír jakési trojúhelníčky a pod.? Proč se k úkonům náboženským přidává účel a žádost vidět? Dobro má přece svůj smysl už samo v sobě. Koná se, nic víc. Bůh o tom ví. Proč neponechat dítě v jeho světě, který si chrání ostychem? Tento ostych je neomylným znakem čistoty, ryzosti. Člověk by tedy neměl stavět dítě do světla svého zraku. A dokonce už by neměl vést dítě k tomu, aby o věcech, které jsou mezi ním a Bohem, ještě mluvilo a psalo. To nutně svádí k neupřímnosti a ješitnosti, i když si to třeba dítě ještě neuvě-

domuje. Znetvořuje mu to duši. Když dospěje, stanou se mu takové věci neúnosnými a snadno pak zanechá všeho. Chceme stále příliš mnoho dělat sami a hledáme zodpovědnost jinde, nežli tam, kde skutečně je.

Lidé se vyšinuli ze světa křesťanské víry do oblasti pobožnosti. Víra zakrněla v ubohosti toho, co je člověk a co dovede. Zalézají do tohoto koutku, který si sami udělali. Dospěli jsme, zestárli. Schází nám dětská schopnost dívat se svobodně do širého prostoru, přijímat věci prostě a bez úmyslu v jejich skutečnosti a konat je nepředpojatě. Hledáme stále výsledky a počítáme jako kupci. Naše víra je morální a normální, malá a slabá. Takovou vírou nepřesvědčíme dnešní nevěru. Je na čase, abychom tuto svou zestárlost ať už jakkoli překonali a všechno v sobě od základu přestavěli. Víra není všeobecný způsob náboženského prožívání, je to *osobní* odpověď každého Bohem zvaného člověka. Věřit znamená, že Kristus je základem našeho života, jeho začátkem a cílem, měřítkem a silou. Jest třeba míti odvahu opustit měřítko vlastního rozumu a vlastní zkušenosti a vydat se prostě na moře ve jménu Jeho Slova. Jest třeba opustiti všechny přirozené jistoty, sebevědomí a uvědomit si, že nám

není nic dáno jako hotová věc, jako jistota, nýbrž vždy jen jako začátek a jako cesta; cesta růstu, důvěry, naděje, prosby. Svět doporučuje konat vše s užitkem, šetřit energií, být mravným a konat dobře své povinnosti. Věřící člověk však hledí především rozumět tomu, co ho ke konání vybízí, totiž vůli Boží. Snad to, co pak vykoná, bude vykonáno též s užitkem a dobře, ale je ovšem možno, že světu se někdy toto konání bude zdát i nemoudré. Není snadno to vše vidět a uskutečnit. Pokusíme-li se však o to, skutečnosti nám zjeví svou pravou tvář a uvidíme je v nových souvislostech a podrobené novým zákonům dění. Jest dobře, dáme-li si záležet na věrnosti a obětavosti, nebudeme však v tom hledat nějakou libost a nebudeme se tím chlubit. Jest třeba si naopak přiznati upřímně, čím skutečně jsme a že jsme stále jen na cestě. Nic víc. V tom pak, co při tomto postoji v nás spěje k svatosti, je moc. Ta zneklidňuje druhého, uvolňuje v něm něco a dodává mu odvahu a poznání, že i jeho Bůh zavolal.

O. P-ová.

ODKLÍZENÍ ZADINY V ZÁŘÍ 1946.

(J. V. F.)

Kult model. Král Nabuchodonosor udělal sochu zlatou, zvýší loktů šedesáte, zšíří loktů šest a postavil ji na poli Dūra krajiny babylonské. Tedy poslal Nabuchodonosor král, aby shromáždili knížata, úředníky, a soudce, vůdce, a vladaře, a správce a všechna knížata krajin, aby se sešli ku posvěcování sochy, již byl postavil Nabuchodonosor král. Tehdy shromáždili se knížata, úředníci, a soudcové, vůdcové, a vladaři, a přední, kteříž v moci postaveni byli a všechna knížata krajin, aby se sešli ku posvěcování sochy, již postavil Nabuchodonosor král: a biřic volal ze vší síly: Vám se praví, lidem, pokolením a jazykům: v tu hodinu, v kterouž uslyšíte zvuk trouby a píšťaly a citary, hudebního nástroje tréhraného a harfy a symfonie i všeliké hudby, padnouce, klanějte se soše zlaté, kterouž postavil Nabuchodonosor král. (Daniel III.)

»Kult model zůstává tím, čím byl, ba hroznější od osmnácti století, a zvyk neoslabí ohavností klanění... Přelétněme věky: jsme v Judeji a rybář Petr vrhá

své sítě: modlářství přikrývá svět. A osmnáct set let po rybáři Petrovi neřeknu: Patřte na Čínu a na její bohy z kamene nebo kovu, ale řeknu: Popatřme na zem ať kamkoli, uvidíme, co jsme viděli u paty Sinaje, poznáme Zlaté Tele« (Hello).

A dnes — sto let po Hellovi — nebudeme ukazovat na »nacistické modlářství«, jak je všedním zvykem, nýbrž ohlédneme se kolem a hle, po půldruhém roku od Hitlerova konce davy ještě trvají v klanění a uctívají buď tytéž bohy (pro srovnání je uvádíme) nebo bohy nové. Tito jsou bohové jejich:

Vláda prohlásila 19. srpen za den díků národa a státu rolníkům, za národní dožínkový den. V tento den budou Bojovníkům práce a Vítězům práce... atd. (Nár. Obroda 11. VIII. 1945).

Slavný Den díkůvzdání za sklizeň v hlavním městě Říše. Nejvyšší vyznamenání zemědělské práci. Zasloužilí rolníci byli jmenováni »Rytíři práce«. (Moravské Noviny 6. X. 1942).

Německé organisace »Radostí k síle« zúčastnila se

v Hamburku spolu s 24 skupinami jiných ná- (utr-
ženo) -tnou tribunou, na které byli též ministr Hess
-é (utrženo) naše kroje vzbudily všude nadšení (Z
denního tisku 1936).

Bojovníci práce. Vláda může udělit tato vyzname-
nání: čestný titul »Hrdina práce«, čestnou putovní
standartu »Bojovníkům práce... atd. (Svob. Noviny
18. X. 1945).

Prohlášení velikonočního míru Červeného kříže. Na
Bílou sobotu bude v zasedací síni PNS v Rudolfinu
o půl 11. hodině slavnostně prohlášen velikonoční
mír Červ. kříže pod heslem »Důvěrou k míru«... Po
projevu předsedy vlády Z. Fierlingra prohlásí di-
visní generál Vicherek mír Čsl. Červeného kříže. Po
modlitbě z »Libuše« zakončí... Za dvouminutového
ticha na celém území republiky vzpomeneme všech
obětí obou světových válek (Lid. Demokracie 18.
IV. 1946).

Dni lesů na Slovensku. Na místo dosud obvyklých
stromkových slavností budou na Slovensku uspo-

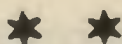
řádány každým rokem »Dni lesů«. Letos bude tento »Den lesů« na celém Slovensku oslaven tím, že obyvatelstvo bude 12. května (v neděli!) vysazovat lesní sazenice. (Lid. Demokracie 26. IV. 1946).

Vyznamenání matek, které řádně vychovaly nebo vychovávají veliký počet dětí. 12. května 1946 při oslavě svátku matek v Národním divadle vyznamená ministr ochrany práce a sociální péče dr. Josef Šoltés matky, které řádně vychovaly nebo vychovávají veliký počet dětí. Letos bude vyznamenáno 24 matek ze zemí českých... Vyznamenání matek sleduje jednak ten účel, pokloniti se před mateřstvím, jednak uctíti pilnou práci a bezmeznou obětavost matek... (Lid. Demokracie 9. V. 1946).

A protož hned, jak uslyšeli všichni lidé zvuk trouby... padše všichni lidé pokolení a jazyků, klaněli se soše... (Daniel III.)

Rodící se nový řád, předpovídaný od dob francouzské Revoluce proroky spravedlivějšího zítřka, málokde je tak dobře vystižen jako v článku, který tuto

ze Svobod. Zítř. (duben 1946) zachraňujeme:
»Mýdlo s jelenem jako vzor. Znáte toho jelena. Má na krku kostku mýdla a na ní jelena. Ten jelen má na krku zavěšenou kostku mýdla a na ní zase jelena, atd., až konečně ten poslední jelen má na krku novou kostku mýdla, atd. Umím si živě představit molekuly palmitanu nebo olejanu sodného, na nichž vířící elektrony vytvářejí obraz jelena s kostkou na krku. A na ní nějaké fotony nebo magnetony nebo něco ještě menšího utváří nového jelena atd. do nakonečna. Na této kostce mýdla se nepochybně shlédla republika před zrozením celé hierarchie svých zřízení. Máme vládu složenou z tolika a tolika ministrů. K projednání určité významné otázky utvoříme jakousi radu, složenou z tolika a tolika zástupců všech ministerstev. Ona zřídí komisi z téhož počtu zástupců ministerstev, která se usnese na zřízení subkomise o stejném počtu zástupců ministerstev. Ji ku pomoci se zvolí poradní sbor, v němž ovšem musí býti zástupci všech ministerstev, a tento se rozčlení na menší odborné skupiny, složené opět ze zástupců všech ministerstev, atd., jako s tím jelenem. Kdyby u nás bylo nebe, neotvíral by nebeskou

bránu svatý Petr, ale poradní sbor vrátných všech ministerstev, v němž by se přihlíželo i ke zvláštním a vedlejším vchodům ministerských budov. Jsou jen obavy, zda by pro kompetentní spory došlo někdy k otevření nebeské brány. Snad by bylo nutno otázku otevření předložit nějaké meziministerské komisi, v níž by byla všechna ministerstva paritně zastoupena. Tato by to předložila služební cestou vyšším orgánům, složeným ze zástupců všech ministerstev, až by se to snad dostalo až k vládě, složené ze všech ministrů. Výhodou by bylo jen to, že by mohl býti zrušen očištec. Duše by se místo očištěnce dávaly do připomínkového řízení. Gril.«

Jan Duben v »Obraně Vlasti« ze 4. VII. 1946: »Francie dohrála svůj prim a je bláhovým mámením mladíků, kteří slabikují francouzská slova, domnívají-li se, že francouzští spisovatelé a básníci, — i když třeba bojovali v maquis — mají a mohou nám ještě něco říci.«

Po neustálém novinářském nacpávání proměnil se národ v sebevědomé lidičky, kteří uvěřili, že jsou rozhodčími ve všech otázkách! »Tím, že chtějí lidé býti, čím nejsou, konečně uvěří o sobě něco jiného,

než co jsou, a hle, člověk se stává pomatencem!«
(J. J. Rousseau).

Ve stopách volků... »Ale Jan Hus byl synem české země, synem českého jihu, kde jeho předkové chodili těžkým krokem po poli ve stopách volků a úporně hloubali o věcech náboženských...« (Manifest ke dni Husovu 6. VII. 1946. Podepsána m. j. Náboženská společnost čs. unitářů, Společnost Husova musea, Svaz bezkonfesních, Armáda spásy v ČSR, Jednotný svaz českých zemědělců, Čs. obec sokolská, Svaz dělnických tělocvičných jednot...)

Již hezky dlouho dělají se všelijaké pokusy s mládeží, aby byla vychována »mládež zdatná, mravná, národně uvědomělá.« Míňeno, že toho lze dosíci jenom tělocvikem, a tak cvičili mládež v dobách Tyršových, cvičili ji také později, cvičili ji zuřivě po roce 1918, zuřivěji za Protektorátu, kdy sám Hitler prohlásil, že »lidový stát má v první řadě všechnu svou výchovnou činnost soustředit na vypěstění zdravých těl«. A že se přišlo v bezprostřední styk s líhni takovýchto idejí, které sem až dosud jenom jako by zaléhaly ze země Lutherovy, zdálo se, že maniakové tělocviku jsou již u cíle a prohlásili, že

»česká mládež vyhlíží dnes skutečně mladě; ten tam je ustaraný výraz«, jenom je třeba, aby ještě v »rámci Kuratoria byla zavedena jednotná tělesná výchova«. Rokováno též, že by k zavedení onoho typu mládeže, jak si ji malují na plakátech, bankovkách, časopisech pro mládež, atd. dobře posloužilo, kdyby se založila »Moravcova mládež«.

Německo zahynulo na tyto ideje, Moravce není, Kuratorium se vypařilo, ustaraný výraz mládeže — je? — není?... Mládež se cvičí, pochoduje, usměrňuje, aby se dosáhlo kýženého normalisovaného typu, v rámcich zánovních hesel má býti zavedena jednotná tělesná výchova, mnoho papíru se tím polévá, a zatím čas kvapí a mládež sestará v klábosení o těchto nicotnostech u vědomí, že spolubuduje velké věci. Stále týž šlágr: k mužné výchově národa, lepšímu zítřku a spravedlivější budoucnosti může vésti jedině mládež zdatná, mravná, národně uvědomělá, atd., a takovou mládež zaručuje jenom zavedení jednotné... atd.

Rád bych řekl, že jsou trochu trklí a že nacházejíce se v tom stavu nevědí, že třeba vychovávatí celého člověka, v němž přes všechn bzukot materialistů.

zabývajících se i polidštěním opic, je nesmrtelná duše, tvořící s tělem jednu přirozenost. A protože toho nedbají, také načisto ztratili vidění důstojnosti českého člověka tradičního, který se nerad dával jiným komandovat a raději tančil »v odvěké polovosti muže a ženy«, tančil s myslí veselou, neboť netrudily jej všelijaké svazy a neviděl nad sebou stále »nachmuřené kantorské obočí«; a tančil třeba i v dřevácích za oddechu při mlácení obilí nebo pod lipama u hospody za nedělního odpoledne, než aby hopkal a dělal rukama i nohama divošské věci v geometrických řadách, muži zvlášť a ženy zvlášť.

O nebezpečí pravého pokoje. »V těchto dobách, kdy rozbujelo přepjaté a falešné vlastenectví, nebezpečné pravému pokoji a rozkvětu, všechny meze přesahuje tak zvaná tělesná výchova jinochů (proti samé přirozenosti i dívek) vedená v duchu vojenském, při níž se často utrácí i v samotný Den Páně mnoho času, který by měl býti věnován náboženským povinnostem a posvátnosti rodinného života... Také zde zavrhneme přílišnou chválu a vážnost sportu, z něhož již v dobách pohanských vzešlo porušení a úpadek správné tělesné výchovy...« (Pius XI.

v Okružním listu o křesťanské výchově mládeže). **Kritika snadno a rychle.** »Neznáme přesně program... reakce, ale je-li jaký je nesmyslný a beznadějný.« (Ferd. Peroutka, Svob. Nov. 29. VI. 1946). **Není osvoboditel jako osvoboditel...** »Monsieur de Gaulle je generál, který shodou okolností se stal v emigraci mluvčím bojující Francie, ale který postupem doby přišel k názoru, že se svět točí kolem něho. Ještě když se vrátil domů, hrál v zemi jistou roli, ale nakonec prohrál, neboť prohrát musil!« (Právo Lidu 13. července 1946).

Quia mercenarius est, et non interest ei. Svět v obrazech, týdeník ministerstva informací, si v těchto hor-
kých letních dnech ohledně odstoupení Kladska popletl prusko-rakouskou válku r. 1866 s onou prusko-rakouskou válkou sedmiletou, v níž protestantští exul-
lanté prokazovali tak cenné služby zpravodajským orgánům pruského krále. Ministerstvo informací ukazuje divný poměr k dějinám naší země, když čepuje takové zprávy!

Fr. Steiner nemaje, co by lepšího povídal — a něco se dnes povídat musí stůj co stůj — přináší tyto starší fráze, ozdobené patrně květy vlastního pěstění: »A

kdo by si pomyslel, že dvacáté století prožije šest let novověkého středověku, tedy ve století, kdy civilizace tvrdí, že přece dosáhla nejvyššího bodu?... Naše dnešní vzpomínka patří všem těm, kteří zmizeli v propadlišť nenávratna, kteří nedobrovolně odešli v nehmatatelno...« (Lid. demokracie 5. VI. 1946).

»Katolík«, list pro kulturu a život z víry, vychází s církevním schválením, vydává Svatováclavská liga v Praze. V čísle sedmém v dubnu 1946 zdají se mít radost z toho »Jak o nás soudí v cizině«, což je nadpis článku, kde jsou takovéto representace: »Dva členové pražské vlády, komunista a katolík, jeli mimo budovu, v níž měl býti umístěn budoucí parlament. Komunista řekl katolíkovi: »Předpokládám, monsignore, že vaše strana zaujme v parlamentě místo pravice«. »Nikoli«, odpověděl katolík. »Proč ne, monsignore?« — Protože my, čeští katolíci nepatříme k pravici¹⁾). Nepatříme ani ke středu, nýbrž k pravému křídlu levice«.

M. Holková v témže časopisu »Katolík« ze dne 19.

1) Zda se to vztahuje i k posmrtnému životu, není poznamenáno.

května 1946 slibuje v příštím čísle dokončení článku »Maminkám, než se poupě rozvíje«, jako by nebylo dosti dvousloupcového camrání v tomto čísle. Jakýsi návod k vychování atheistů a k rozmazlování dětí, o jejichž inteligenci staří ve svém dnešním zdetinštění soudí podle sebe; nehledě k tomu, že článek sám je bohapustým hanobením svatého náboženství. Ukázky z tohoto článku: »...Na příklad dítě nechce do postýlky. »Ted' si budeme hrát na Betlém. Tvoje postýlka jsou jesličky, dáme do ní spinkat Ježíška, ano? (Položíme tam malý obrázek). A ty si hajneš k němu, vid'? Ovečka, kterou pastýři přinesli, také spinkala u Ježíška. Tak a ted' ovečka zavře oči. Ježíšek také. A já vám místo andílků pěkně zazpívám«. Dítě usne jistě bez pláče. A jindy připomeneme: »Ježíšek to vidí!« — »Ježíšek nikdy nezlobil«. Ale nezapomeneme také často pochválit: »To má andělíček Strážný radost, že jsi byla hodná!« a pod... (Ježíšek) mluví bezprostředně k dětskému srdci a dítě může mluvit s ním jako s jinými věcmi: hračkami, květinami nebo zvířaty... ale je nutno již nyní dítě upozorňovat na Eucharistii. Ovšem dětsky přístupným způsobem. Na př.: »Ježí-

šek také bydlí v kostele. Má tam na oltáři domeček se zlatými dvířky. Tomu domečku říkáme svato-stánek. A v tom domečku místo jeslíček je zlatá postýlka jako tvá. Ježíškova postýlka je postavena jako zlatý kulatý rámeček. Říká se tomu monstrance. A v té postýlce místo peřinky má bílý koláček, takový posvěcený chlebiček, kterému říkáme svatá hostie. A v té bílé peřince se Ježíšek celý schoval (k tomuto bludu mlčí církevní censura?), lidé ho nevidí, ale on dobře vidí, kdo ho přišel navštívit do kostela a má z toho radost...«

Hle, co zbylo morovým katolíkům z toho, co se po věky učilo ve slávě a k velikému užitku věřících! A ještě se domnívají, že jest jim »trpěti pro víru«, když za takové věci se u nevěřících, jak si stěžují v jiném pobožném týdeníku, stávají »terčem posměchu.« V té domněnce tak se usadili, že je ani nenapadne, že jméno Boží (pro ně) v porouhání jest mezi pohany, neboť dle katechismu sněmu Tridentského »podle těch, kteří náboženství vyznávají, lid nezkušený soudívá o náboženství samém a o původci toho náboženství«. A u Ezechiele (36, 20): Přišli mezi národy, k nim iž ve-

šli, a poskvrnili jméno mé svaté, když se říkalo o nich: lid Hospodinův jest tento a ze země jeho vyšli.

Z dopisu: »Ještě nikdy jste neslyšel, co řekl obžalovaný Hampl před lidovým soudem o nějaké té osvětově-zpravodajské službě Gestapa: »Důvěrníci měli býti vybíráni z řad vlajkařů a fašistů. Na venkově byli důvěrníky učitelé« (Písecké Listy).

Abyste mi tento údaj věřil, příkládám výstřižek; je tak výmluvný, že komentáře vůbec se vzdávám! Jediný komentář by mohl zníti:

Čehona byl občan pilný
teče voda teče
die Fahne hoch
die Reihen fest geschlossen
svobodnych narodov sojuz něrušimyj...«

»Nebyla to Církev, která vedla soudní process osobou Husovou a která jej vydala k upálení«. Tak tvrdí časopis »Katolík«; prý se nad tímto tvrzením, které má nastoupit první na ironickou cestu k získání kacířů, neprávem pohoršovali někteří čtenáři. My se nepohoršujeme, nýbrž uznáváme, že tohle je »Katolík«, následující sv. Petra před zazpíváním

kohouta. Vždyť čteme, že přistoupili ti, kteří stáli, a řekli Petrovi: V pravdě i ty jsi z nich; vždyť i řeč tvá zjevna tebe činí. I počal se proklínati a přísahati, že nezná toho člověka. A ihned kohout zazpíval.

Sláva v hanbě jejich. Jsou u nás lidé, kteří se dokonce chlubí tím, že po dobu porobení se přidržovali češství proto, že nikdy nepochybovali o vítězství spojenců (a demokracie). Toto přiznání nám skutečně připomíná slova sv. apoštola o lidech, které s pláčem jmenuje: Nepřátelé kříže Kristova, jejichž bohem břicho jest a sláva v hanbě jejich. Neboť kdyby tu naději byli ztratili, co by byli nevyváděli!? Už by neříkali, že věrni zůstaneme, ztrativše jistotu, že opět budou sedávat nad hrnci masa a najídat se chleba do sytosti, ale jistě by byli razili heslo (a ovšemže by je nosili při manifestačních průvodech na dlouhých žerdích): mnohem lépe bylo sloužiti jim, nežli zemřít na poušti (Exodus 14).

Komedie o jednom dějství.

PAN POSLANEC ZÁPOTOCKÝ (I. VIII.

1946): Ještě jednu věc mám dnes na srdci. Je to komedie s našimi svátečními dny. Bliží se opět jeden z nich, 15. srpen. Připadá na čtvrtek a rozbije nám opět pracovní týden; kdekdo na to ve výrobě nadává. Dělníci žádají zrušení a omezení svátků, které naši výrobu dnes poškozují a rozrušují.

STRANA LIDOVÁ (tónem hašteřivým před 15. srpnem): Křesťanské svátky nejsou žádnou komedií. Svátky budeme vždy světit a nedáme si je rušit; zvláště ne, když se nepracuje v soboty...

VLÁDA: 15. srpen je pracovním dnem.
(Šošovice ohrožena).

STRANA LIDOVÁ: 15. srpen je pracovním dnem. Na tento den se bude pracovat, aby byla uspišena výstavba státu...

15. SRPEN (Všichni svorně znesvěcují veliký svátek Panny Marie).

FR. GELLNER (za scénou):

Zápalu dnes v duších není,
srdce vadnou bez nadšení.

Jste vy lidé vskutku z rodu
bojovníků za svobodu?

4. ARCHY k stému výročí Zjevení la Salettského, L. P. 1946 obsahují:

<i>Zjevení Přesvaté Panny na hoře la Salettské</i>		<i>listů</i>	16
G. Rouzet: <i>Obrana Leona Bloy</i>			4
T. L. Beddoes a Z. Řezníček: <i>básně</i>			6
J. Borély: <i>Feminismus</i>			6
Desroseaux: <i>Krásné svatyně na horách</i>			4
<i>Veřejnost, dětský svět a víra</i>			6
<i>Odklizení zadiny (J. V. F.)</i>			8
<i>Obrázky od M. F.</i>			2

Uspořádal a vydal Josef V. Florian, Stará Říše / Morava.

Čtvrtý sborník Archů je za Kčs 18.—
Tiskla knihtiskárna Jos. Filipa v Třebíči

